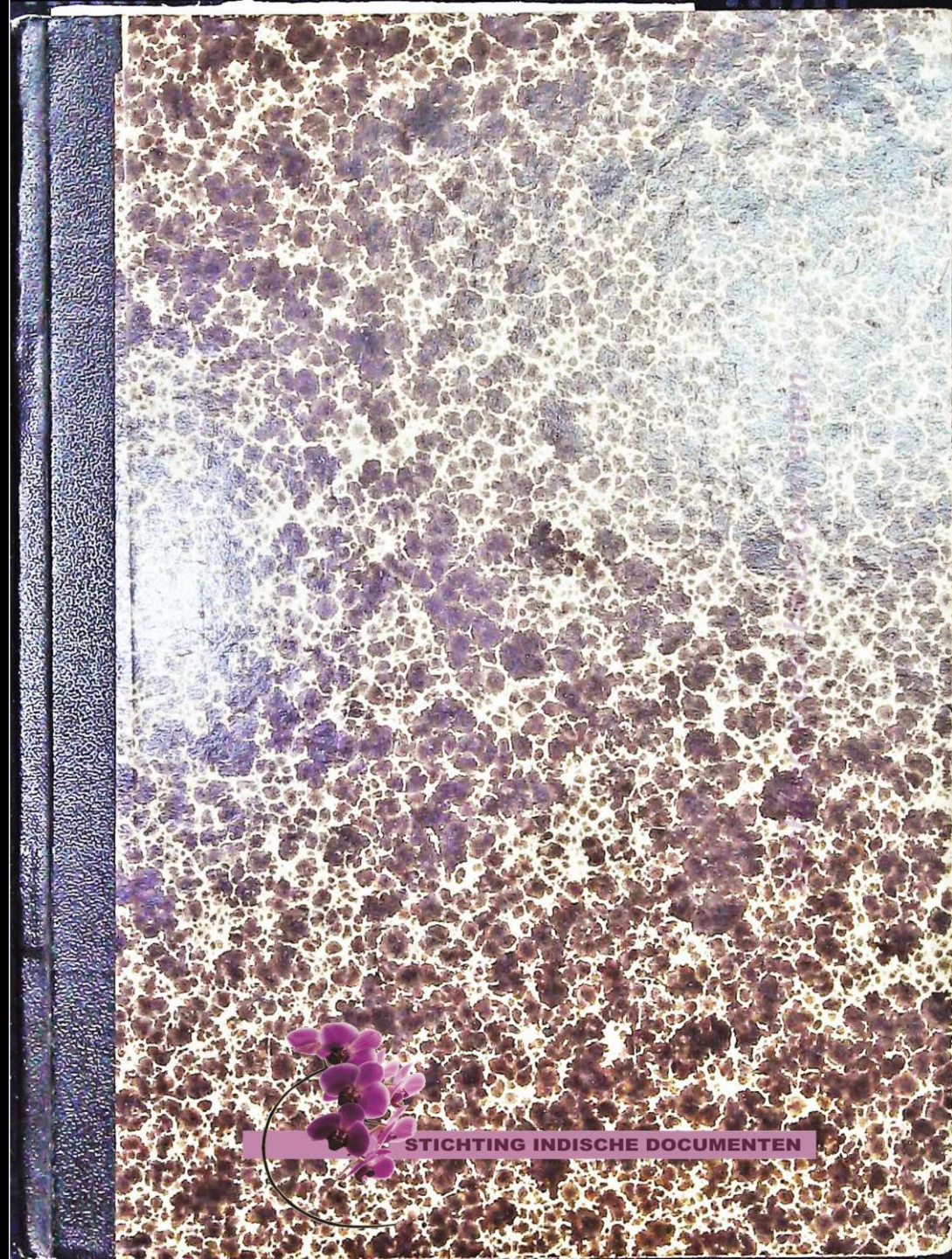

STICHTING INDISCHE DOCUMENTEN

foto

BA 160

PW

Thuis

17/3 '49

1 1/2 jaar, waarin twee babies
werden geboren...

1) dat was zeker een zeer grote vraag!
want mijn toestand in die dagen was
van geen belang!

Aantekeeningen: ruim 20 jaren later!

17 Maart 1949.-

Donderdag.

Als je maar altijd de lente hoort zingen,
Diep in je hart en boven je hoofd!
Het leven laat zich tot vreemde dwingen,
Als je in lente en liefde gelooft!

Nog 5 weken! Dan ligt Krelis breeduit in z'n bedje.
Er kan in een jaar wel ontstellend veel gebeuren.
Soms kan ik het nog steeds niet geloven, dat we
over $4\frac{1}{2}$ week met ons drieën zullen zijn. Alles
zal zo anders worden." En hoe zal mijn Thelodie beers
dan zijn! Dat is een vraag, die ik me wel het
meest van alle vragen telkens weer stel. Het is
zo makkelijk meer van hem te nemen, dan wanneer
ik me niet goed voel. Straks, als Krelis er zal
zijn, zal ik weer helemaal de oude zijn: geen ge-
briemel meer in m'n buikje van een eenzijdig
spartelende Krelis! Geen loom en zwaar gevoel!
Goed wat zal dat heerlijk zijn. Weer opnieuw
neem ik me vandaag voor lief voor hem te zijn en
niet alles even zwaar op te nemen. Dan wordt
alles van zelf immers veel lichter. "Als je maar
in lente en liefde gelooft!"

18 Maart '49.

Vrijdag.

Grappig. Toen ik bij Doeli was laatst, wilde ze al vanuit de verte: "Oh kind, dat wordt beslist een jongen!" Volgens haar zou het de eerste keer zijn dat ze zich vergiste, als het een meisje zou zijn!...

Ik zelf weet zo zeker, dat Kreliis een echte Kreliis is en geen Kreliisa. 't Is niet, dat ik geen meisje wil hebben. Dat zou me niets kunnen schelen. Maar ik weet nu eenmaal dat het een jongen is. Tot nog toe hebben alleen Greet Hordijk en Doeli pertinent beweerd dat het een jongen wordt. Zelfs Corneel zegt, dat het beslist een meisje is. En Oma weet het meestal niet te zeggen, maar wanneer iemand zegt dat het een jongen is, dan is het volgens haar een jongen en dat heeft ze "altijd wel geregeld"...

En zo wordt in alle standen opgest, wat of Kreliis toch zal zijn. Ik wilde dat het al zover was, dat we het allemaal al zeker wisten. Ik zou het zo meteen vinden om me weer vlieg en leug te voelen. Weer wat te kunnen zwemmen, in plaats van toen op Megamen slaag in de kinderbak te moeten kruipen....! Koppeltje schrikken in bed.... Het licht, of ik het in geen jaren meer heb gedaan. Ik kan niet twee bukken, niet

meer springen. Je voelt je zo zwaar. Terwijl toch, als ik me met andere vrouwen vergelijk, dat een hemels breed verschil is. En "buike" kan je 't bij mij beslist niet noemen. En toch is het er: dat gevoel, dat je tot niets meer in staat bent. ~

~ Maar nu zijn eindelijk mijn gordijn roelen ge-
passangot en moeten de ringen aan geret. Jammer maar
doen!

25 Maart '49.

Vrijdag.

En zo is het vandaag dan precies een jaar geleden, dat ik om één uur 's middags van de R.V.D. werd opgehaald door een blond her-
blauwe Chevrolet 2621 en ik me timide naast een "jonge blonde goot" installeerde, om de "lift" naar Bandoen mee te maken met "alle gevolgen van dien".!! En mijn kleine roke notitieboekje staat het kortweg opgetekend: "Bandoen waarts. 1 u. v. Hensbergen R.V.D." "That's all". Het was 25 Maart 1948, vandaag precies een jaar geleden en vandaag, precies over een maand, ga ik van hem een doon krijgen!!

we waren 8 maanden getrouwd!...

Leen, erg goed kan ik het me niet in denken.
But there it is! En ondanks alles ben ik toch
gelukkig. Het is moeilijk om gelukkig te zijn
met een man als Ted! Maar het gaat veel
beter de laatste tijd. Misschien ook omdat ik
me zoveel beter voel. Zijn drinken is en blijft
nu eenmaal onverdraaglijk, maar moet ik
daardoor mezelf het leven zuur maken? Ik ben
het pas de laatste weken gaan inzien, hoe intens
stom ik doe, want beïde kunnen we volgelukkig
met elkaar zijn, als ik "het" maar neem...! Kah!
Het kan 'm nu eenmaal niets verbodden, of
ik kan slapen of niet; of ik het erg vind of niet!
So what! Keep a smile and make the best of it.
Vond ik doe ik toch van mijn Teddie beer. Dus
waarom alles zo moeilijk maken, wanneer ik zo
gelukkig kan zijn, als ik maar geen notitie van
"dat ene" neem. Ik heb immers alles, wat m'n
hartje begeert! En op zijn manier houdt hij
immers toch van mij. En kunnen we, als het
goed tussen ons is, samen niet blij zijn om
alles en plezier hebben. Het is moeilijk,
maar het moet kunnen! de eeuwige optimist!

16 Maart.

Zaterdag.

Ik heb een half murtje heimwee gehad op een
bankje in het hooftplantsoen, kijkt naar een stel
jongens en meisjes die aan het hastieën waren...
Het leek zo heel kort geleden, dat ik ook met dit
spel over het veld rende en altijd haantje-de-vorst
was. Toen dat ene kind een "rui" maakte, ging
mijn hart open en van pure opgewondenheid kwamen
er zelfs tranen in mijn ogen toen ze in overdaad
maakte. Ik zag Corrie, Adrie en Finche weer
voor me. Mierterde schuiltje hebben we met ons
vieren gehad! En op dat bankje in het hooftplantsoen
heb ik overruikt een half uur zitten kijken naar
dat leuke stel. Het is alweer tien jaar geleden,
en toch: het leek vanochtend, of het pas gisteren
was. Ik was toen 27 jaar...

Toen Ted thuis kwam, had ik zo'n gevoel
van "blij-kunnen-zijn-om-alles". Het is me deze
week zo prachtig gelukt om blij te blijven.
We lagen de hele week niet voor twaalfen in
bed. Toch voelde ik me mierter. Alleen maar
omdat ik me over dat bewuste punt heen kon

zetten. Ik was zo blij, dat ik het kon.
In nu, vanmiddag, opeens was het weer mis.
Laak heb ik me afgevraagd, of het aan mij lag,
wanneer ik "er" weer eens niet tegen kon.

Misschien voelde ik me dan beroester dan anders.
Maar vandaag was ik wel moe, maar ik voelde
me toch goed. Hoe komt het dan, dat ik me
weer boos en verdrietig voelde worden.

Hij sliep tot half 7 en was verder de hele
zaterdag mijn Gehele niet. En morgen moete
we naar die stinkende jachtclub.

28 Maart.

Maandag.

En dan zijn dit nog wel de dagen, dat we een
jaar geleden elkaar leerden kennen. Gisteren dacht
ik gek te worden op Priok: een hardel stoel, warm,
menken op m'n lip, schreuwende kinderen...
Twaalf uur thuis. God zij dank! Een uur gingen
ze weg. God, hoe lapt ik hem, als hij met Probol
doorloopen ogen onverstaanbaar zit te kletsen. En
maar weer bij schenken.... Ik dacht dat ik wild
zo worden en het heeft niet veel gescheeld, of ik

laet dat hele vierde gedoe uit het raam gemeten.
Vanmiddags sliep hij tot half 7. Ik was doodmoe.
Ik kon niet slapen. Toen ik om 9 uur alleen in
bed kroop, ging ik zowat dood van verdriet.
Gehuhlig heb ik toen eindelijk huilen. Gebrul
heb ik, maar van slapen kon der vannacht weer
niets. Mind you: 20 jaren ging het zo door!

Waar zijn nu al mijn goede voornemens.
Waarom ging het toen wel goed: Dinsdag bij
het briden; Woensdag, toen hij mee moest naar
de bios en er 4 achter elkaar naar binnen sloeg
en toen wel kon denken aan "1 jaar geleden"....!
Donderdag bij Cor en Jan en vrijdag met Bob....?!
Waarom kon ik er toen wel overheen komen, ter-
wijl ik toen toch ook de drift in me op voelde
komen. Ik weet het niet. Zo vaak heb ik het
me afgevraagd. Ik weet alleen dat het nu weer
mis is. Dat ik kapot ben en dat ik nu alleen
maar kan denken aan wat hij drie 9 maanden
voor mij is geweest. Geen hulp, geen steun.
Niets. Alleen sarcastisch kan hij erover praten.
Waarom ook consiliatie met je vrouw te hebben
niet waar? Ze komt er wel overheen. Ifte al is het
→ En zo is het verder altijd gezegd.

zo volkomen "natuurlijk." 't Is peel, dat het al
direct zo ver was, maar daar is nu eenmaal
niets aan te doen....

Gisteravond, voor het eerst, ben ik bang geweest
voor wat over drie weken gaat gebeuren. Door
het eerst, dat ik me er een beetje van probeerde
voor te stellen. Dat durfde ik dus toen al niet!

6 April.

Doensdag.

Afgelopen weekend met May en de kinderen
weer naar Siranigalah geweest. Zaterdagavond
gebeurde er iets anders: nooit ben ik bang voor
beesten geweest en helemaal niet voor toeren!
Wél, als ze tegen me aan vliegen. Die avond
kwam er ook zo'n grote naar binnen komen
en 't is nu eenmaal aanstellerig om meteen
te gaan zitten gillen. Maar ik valde, dat als
't beest tegen me aan zou komen, ik er in zou
blijven! Natuurlijk gebeurde het dan ook,
terwijl ik verward zakt te breien en ik begon
als een idioot te huilen. En veel ik me toch al
zo huilerig de laatste tijd, dus dit was mis.

Ik kreeg het waanzinnige idee in mijn hoofd, dat
Krelis best een zwarte vlek nu moest hebben
op zijn bovenlip: daar is het rotbeest tegenaan ge-
vloegen namelijk! Ik wilde er niet aan denken,
maar zoals het dan gaat... je doet het natuurlijk
des te meer. En ik maar huilen. En Toet wist
niet wat te doen. Alles was meteen goed geweest,
als hij me even tot bedaren zou hebben gebracht,
maar hij liet me rustig in bed knippen en "ik
moest niet zo 'hinderachtig' zijn".... Enfin!

Toch is mijn Teodolice beer deze dagen zo lief voor
me geweest. Ik ging als een ander mens naar
beneden en hun viel dus wel stegeijk zien, wat een
invloed dat op me heeft.!) Ik ben dan ook helemaal
veel rustiger. Zondagavond hebben we niet
op de Jachtclub gegeten en hebben zelfs nog een
drink bij Cher Mario gehaald. Waardoor is
hij niet meer zo lief tegen me. Het was voor
het eerst, dat hij me zwende boven, dat hij
lief tegen me was, in plaats van dat het altijd van
mij afet uitgaan. Ik was zo gelukkig, maar
Maandag was het weer mis. Ik voelde me
choot bedroefd en daarbij over mijn zenuwen,

omdat Teet de volgende dag voor een paar dagen
naar Semarang zou gaan. Ik vond het bel-
lachelijk hem te zeggen, dat hij niet moest
gaan, maar intusschen had ik het niet meer!
D's huwels bij de Oudjes kreeg ik dan ook op-
eens een huilbui om niets. O ja, overdag
was Rie Mesher ook nog geweest en ben ik
twee uur lang over haar troubles doorgeraagd,
dus alles was dal mis die dag. Enfin, ik gaf
met Oma naar de kamer, waar ze het presteerde
mij wat te kalmeren. Toen, na ongeveer drie
kwartier, zag ik dat Teet even van de gelegen-
heid gebruik had gemaakt om weer achter
elkaar de borrels naar binnen te slaan...
Z'n ogen stonden scheef, z'n mond was weer
scheef, je kon 'm niet meer verstaan, enfin,
de door mij zo overdadelijke verschijnselen.
Ik vond het zo intens gemeen! Waardoor kon
hij zich niet ter wille van mij een beetje
beperken in het nemen van dat rot vocht! Hij
weet wat voor invloed dat op me heeft.
En het was zelfs zo erg, dat toen ik om won-
naar bed ging, denkende dat hij ook wel gauw

zou komen omdat hij bijna over z'n boek in slaap
viel, ik blijkbaar in slaap ben gevallen, want
om 1 uur word ik met schrik wakker: alle lichten
aan, alles nog wagenwijd open, en meneer, op de
stoel, rust zijn reus uit! Bah! Dat zijn nou
dingen die ik haat! Gevolg was natuurlijk, dat
ik gisteren een maagpijn had van hier tot ginter,
daarbij nog receptie van Rudi en Piet, waarna
het welg brengen naar Kemajoran en 's avonds als
klap op de buurpijl die ik oot van een Henk,
die mij onder het brildje eens zou zeggen, wat
ik wel en wat ik niet moest doen.... Ik in alle
staten. Misschien maar goed ook. Heb tenminste
geen tijd gehad aan Teet te denken en te knien.
Dus wilde ik niet mee naar het vliegveld,
maar ik heb me gelukkig goed kunnen houden.
En kan hij tenminste daar een paar avonden z'n
lusten botvieren.... En ik ben nu al zo ver, dat
ik het niet ters vindt een paar dagen alleen te zijn.
Woude you believe it! Jaen al!

En zo werd het avond... En ik lig in bed en zo
wanhopig verlang ik naar mijn Baasje. Ook dat had
ik nog!

Vanmiddag bij May en Henk gegeten. Schaam me dood dat ik gisteravond zo tegen hem uitviel, maar ik was toch al over m'n toeren heen. Het viel me tegen, dat Henk niet even nog zijn verantwoordelijkheden over gisteravond maadht dat eiste toch indinstens de burgerlijke beleeftheid. Ik heb het tegenover May toch ook gedaan.

~ Oef; ik voel me toch zoo rot in m'n maag. En een bilichloop de hele dag! Vanacht weer niet goed geslap vanwege de warante. Maar de gordijnen zijn dicht...! Geh is dat: wanneer je alleen bent, hoor je allerlei vreemde geluiden. Toch ben ik niet bepaald bang; wel een beetje "uneasy feeling"! Maar morgen is het ten minste weer voorbij! Vanmiddag bij de dokter geweest. Hij is werkelijk helemaal stervend. En geen wonder, dat ik de laatste tijd kienwiet word van dat trappelen.... Krelis is namelijk meters gedraaid: ligt nu met z'n hoofd al diep in het bekken, ruggetje aan de rechterkant!!! Goed werk voor de laatste weken! En nu natuurlijk keihard trappelen: juist tegen de meest gevoelige plekken die ik heb. Hij ligt nu ook met z'n poepertje precies tegen mijn maag

aan, de schouder. Allicht dat ik zo misselijk ben!

Jimminy Crichton, wat kan je verlangen daar dat grote ogenblik, dat ik hem eindelijk in m'n armen zal hebben! Toen ik na afloop van het onderzoek een beetje verschaast op straat liep, want wesselijk had met rictbare blijdschap de juiste ligging van Krelis opgeschreven en daarna voorgelezen: "Hoofdeligging met rug aan rechterkant", toen voelde ik me opeens zoo raar worden, ik verlangde zo naar mijn Teddybeer! Ik voel me toch al in "hoger sferen" de laatste dagen.

Moet als maar aan de grote Dag denken. Krelis doet dat nu waarschijnlijk ook, want alles hobbelt op het ogenblik op en weer. Ik verberg me zo op Katerdag. Dan gaan we voor het laatste naar Siramigalah. De daarop volgende week is het Pasen. Enen voor Ted dat wel dan nergens naar toe kunnen, maar 't is toch wel erg riskant dan. Grappig dat mijn Baasje altijd zo lief voor mij is als we daar boven zijn. Ik gienet dan schubbel en voel me als of ik bergen zou kunnen verzetten. Waarom kan hij niet altijd zo zijn.

Ik hou toch wel heel erg veel van mijn Baasje!
~.~.~.

3 deuren! en dan: realiteit!

7 April.

Donnerdag!

De Baas komt vanmiddag om 6 uur aan!!
Ga hem halen van het vliegveld. Ik heb ben zo
blij! Ik kan niet meer zonder mijn Baasje.
Wie is nu wel? Ik moet me niet zo dik maken,
als hij vervuld is wat drinken betreft. Ik ga
dood zonder hem!

Bij Mevrouw Pesch mooie bloemetjes besteld
voord hieboel geld.... Losse bloemen; kan ik ze
tenminste zelf in vaasjes doen. Veel leuker!

Maar 't is nu al één uur en ze zijn er nog niet,
vals! Heb weer opgebeld, maar ze zijn lens
onderweg. Wat zal ik vanmiddag doen?
Het bleekwijze met de kanten kraag?

Oei, wat mieters dat hij vanmiddag al komt!!

11 April.

Maandag.

Lon, het werd helemaal niet zo mieters, aan-
gerien het haast-je. rep-je zachtclubwaarts was.
Ik doelmoe en krektis meer dan lastig.
's Nachts niet gepit, volgende dag lens! Enfin,
Zaterdag, de dag dat we voor het laatst naar

boren gingen, was ik gelukkig weer fit. Maar
's morgens vroeg juist mijn klaren gewassen,
toen Ria aankwam. Die is de hele dag gebleven
zelfs ook blijven eten. Als ik niet zo fit was ge-
weest, was ik er bestikt in gebleven. Ze bent nu
eenmaal zelf zo vol van allerlei problemen en
vooral van wat over een week of twee gaat gebeuren,
dat je je zo moeilijk in andermans problemen
kan verdiepen. En tegen seksuele problemen kan
ik helemaal niet! Al nu het nog zo beroerd
gaan met mijn man, ik zou daarover nooit
met een ander kunnen praten, maar bij Ria
is het een obsessie geworden. Arm kind!

~ Van het weekend heb ik dit heer niet
zo erg genoten als anders. Henk werkt op mi-
rennen, nog niet eens te spreken van de kleine
May. Ben blij dat ze vrijdag af zijn met
hun viere naar Bangkok, want Pasdagen
dvor te moeten brengen met aan één stuk
dvor deze mensen om je heen, is goed om een fit
te krijgen. Misschien is het ook na die che
voor de wisseling, die Henk en ik toen gehad
hebben, dat ik hem nog steeds niet kan zien.

Ik wil graag geloven dat hij in zijn werk
"pieter" is den "brains" heeft, maar dan
heeft hij die toch beslist niet buiten zijn werk.
De manier waarop hij iets vertelt! Ik snapte
niet hoe Ted het met hem uit hield Zondag.
Aan een stuk door maar kletsen, en hoe !!
Ik was zo graag even met mijn Teodora Beer
alleen gaan wandelen; had daar namelijk op
gevlucht, omdat Henk wel tien maal in mijn
oor had zitten blazen van: "Hi hi, ik ben zo
melig! Ik ga maar niets zemen van daag",
op de hem zo eigen, melig wijze toon. Toen hij
dan ook toch inbeging, had ik om wel kunnen
wurgen. Ik kan er niets aan doen, maar ik vind
hem hoe langer hoe vervelender worden. Ted heeft
hem nu eenmaal nodig en hun bungalow is
verdomd prettig....! Dat's all. May vond
het waarschijnlijk erg onhebbelijk, dat ik er geis-
teren niet abhoren uit kwam. Maar ik had
geen zin. De rit in zware regen buien had me
blootmaakt gemaakt en ik was doodgelukkig, dat
Ted zo maar direct erin toestemde om thuis te
blijven (na eerst naar Cor en Jan toe te willen!).

~ Vandaag heb ik eindelijk de correspondentie
voor Holland af. Goedrij dank, want dat begon
de laatste tijd ook op mijn remmen te werken:
drie maanden niet geschreven, pakketten ontvange
van Peer en Tante Annie en Mama, en ik kwam
er gewoon niet toe. Nu moet ik alleen nog
Babs en Greet Hordijk penner en zal ik dat
maar morgen bij Cor doen, als zij de handdoeken
stikt. ~ Soms sta ik verstoeld van me zelf.
Vandaag bijvoorbeeld, ben ik doodberoerd
opgestaan. Toch is het me gelukt een hele dag
te zitten tikken, en nu is het al drie uur en
lig ik nog steeds niet in bed. Krelis zit vol-
komen in de knoop, maar ik kan ten minste
adem halen en dan is het niet zo erg. Vanacht
had ik plotseling een vreselijke pijn in mijn onder-
buik en ik bedroefte me er op. Dat ik als maar
zat te denken: "Laat het niet nu gebeuren,
want ik ben zo moe...." Mooie gedachte!
Stel je voor dat ik dat ook als maar denk, als
het verhelijik moet gaan gebeuren, dan zal ik
het er beslist goed afbrengen....!! Ik hoop zo
dat ik me goed zal houden!

12 April.

Dinsdag.

Deel is werkelijk een hopeloos geval: was gister.. avond bij de Onckjes zo blij dat er geen bolder meer was.... Toen gingen we met Kiek en Mati mee naar huis, en was helemaal zo verdomd blij, toen ik hem plotseling alleen met een glas bier zag zitten....! Dacht dat dat z'n eigen vrije wil was, maar niks hoor: meneer was zwakker gekke heere. Had de hele avond al op een drogie stoet zitten.... en kreeg bij Kiek alleen maar bier.... Kiezig toch! En ik was nog wel zo goedge blij....! Enfin, vanavond brildgen met dat melige stel; had hij z'n hart weer op halen. Als ik dan maar haarten krijg, dan is er ten minste afleiding.

Mijn God, wat laat ik dat bocht. Knap, is de glorie, die het ooit nog presteert, mij dat vocht te laten drinken. Hoe moet dat toch als kreuk er is. Dan kunnen we toch niet meer zo elke avond er op uit? Ik moet er niet aan denken hoe hij dan zal zijn.

~ Nieters, straks komt Edith weer om mijn gezicht te behandelen. Morgen is er receptie naast ons: een Borsumy-huwelijk, ben ik heb met Cor afgesproken om de lachdoochheid te zomen. Misschien dan dat toch wel. ~ Ik voel me vanochtend weer eens nieters fit!

13 April.

Woensdag.

Hierzo - heb een baal genomen en voel me een ander mens, wat wel zeer nodig was na de laatste, 1/2 uur... Heb mijn handjes dol gehaald om hem rustig in slaap te krijgen. Je hoeft niet te vragen wat er weer eens loos is! Gewoon stom dronken, en zo erg heb ik het nog nooit meegemaakt. Ik was bekaf toen ik hem eindelijk zo ver had, dat hij sliep. In ontbreekt het er nog maar aan, dat Kiekis van rennen en vannacht gaat beginnen, dan ben ik helemaal binnen. Hoe hij door korte naar binnen is gelooft, is mij een raadsel, want hij kon niets meer zelf doen. En hoe ik hem opgehouden heb, is me helemaal onbegrijpelijk! Prachtgericht zal dat geweest zijn voor sleep en de bureu. Heb op het ogenblik zo'n dood feeling, dat het me allemaal geen bal kan verdommen. God zij dank; trouwens, what's the use of feeling sad! En wat een geluk dat ik me vandaag val de hele dag zo fantastisch goed voel. Had zelf zo'n lol in die receptie, dat ik het presteerde een biertje, een splitje en drie bolderwodka's naar binnen te werpen. En ik ben net zo lang gebleven, tot dat ik zag, dat hij al heel erg ver was en rare dingen

ging reggen. Het gekke is, dat diep in mijn onder-
bewustzijn een voorgevoel zat, dat het mis zou
lopen, toen hij toch in de auto stapte en met korte
naar kantoor reed. Ik wist dat hij niet in staat
zou zijn om nog te werken, daarom voelde ik waar-
schijnlijk dat er iets mis zou gaan. Maar nooit
had ik toen kunnen vermoeden, dat hij rustig
door zou gaan! Dat vermoede ik pas om kwart
voor zes, toen hij nog niet thuis was. Ik was
dood moe en dik van de Bolswoeljes, maar heb
niet kunnen pitten. Ik zat om 5 uur op het platje
met m'n housecoatje, een fles bier en een fles ijs water
en koffie hem op te wachten. Ik wilde niet eerst
gaan baden, om hem daarmee straks te "assisteren".
Hij zou een goed bad nodig hebben....

Maar hij kwam niet. ~ Om 6 uur begon het te
regenen. Ik trok een jurk aan en een regenjas,
toen liep ik naar korte. Als die thuis zou zijn,
moest er iets gebeurd zijn. Maar korte was niet
thuis en z'n vrouw had de opwekkende telefonische
boodschap doorgegeven, dat "de twee heren spoechtig
van de yacht club worden vertrokken". Zets in
mij versterkte volkomen. Even aarzelend, of ik nu

niet naar huis zou gaan, besloot ik prompt hem
in z'n eigen sop te laten gaar koken en ik ging naar
Cor. Die rot Max van Kas zat er ook, twee bad.
Ik was bang om naar huis te gaan, omdat een
scene nu niet bepaald goed voor Krelis zou zijn.
Maar aan de andere kant dacht ik, dat hij toch
wel heel erg thuis zou komen en dan zou er nie-
mand zijn om hem te helpen. Daarom ging ik di-
rect mee, toen korte (met nog steeds de parman-
aan het stuur!!) me bij Cor kwam halen. ^{het is al} ^{werd hij}
Korte stamelde nog een paar rielige woorden.
van: "Hij is nu rustig - ik heb 'm in een stoel
geret - zorg een beetje voor 'm - ik kan er ook
niet veel aan doen - hij was om 4 uur niet meer
te houden en after all is het mijn baas".....!!
Heber niet eens op geantwoord. Herinnerde
me alleen plotseling, dat ik om half 3, toen ze weg-
gingen, had gezegd: "het een beetje op hem!"
Grappig, nu bracht hij 'm volkomen lachend thuis.

Hij zat in de slaaphamer op mijn huikje met
alleen nog maar z'n singlet, broekje en sokken aan.
De sokkel trok ik uit en ik sleepte 'm in bed.
16 dagen later zou ik mijn eerste baby krijgen!

Maar hoe vaak ik hem ook zo heb meegemaakt,
hij is toch nog nooit zo wild en onhandelbaar ge-
weest. Grote Grutte, ik snap nog niet hoe ik hem
zo netjes in die po heb laten overgeven. Staan, kon
hij bijna niet meer en ik was als de dood voor
het glazen plaatje boven de wastafel. Mijn stoeltje
had hij al gemiddeld, dus ik durfde 'm geen seconde
alleen te laten. Maar hij was ook gevadelijk, want
toen ik 'm met een de Cologne zat te bewerken,
waar hij iets van opknapt, zat hij me als maar
half te pletter te drukken in z'n armen. Goed goed,
wat hield hij toch veel van me!

Rare dingen kunnen dromen mensen toch zeggen.
Hij had het als maar over een "eigen plaatsje voor
mij op het herenhof" en toen ik zei, dat ik nog
bahy niet dood zou gaan, antwoordde hij: "See,
niet voor jou, maar voor de Onafis"! Onderder
had hij het als maar over dat geld van de General
electrik. Dat moest hij hebben voor mij. (dan z'n
"liefde" voor mij kwam geen eind gewoon!). En maar
lullen, aan een stuk door lullen. Ik werd er ge-
woon beroerd van. Korte had ook al gezegd, dat
hij zo vieselijk met 'm te doen had, want hij had

als maar op Korte's schouder liggen lullen
Aandoenlijk! niet waar? Je zou een innig mede-
lijden met 'm moeten hebben, godbewaar de!
En zo had hij heel zijn leven medelijden met zichzelf.

En nu slaapt hij eindelijk. Nu af en toe hoest
hij bijna al z'n longen eruit en soms ik 'm maar
weer met een de Cologne in. De hamer is een dank-
lucht en weet ik niet, hoe in godsnaam ik van 'm
moet slapen. Nu zit ik hier en vraag me af,
waarom ik alles zo uit voerig zit mede te denken.
Maar het doet me goed. Krelis, die de hele dag
betrekkelijk rustig is geweest, zelfs doodstil was,
toen ik met hem bezig was en zo veel moeite
had hem in bed te krijgen, Krelis begint nu zwaar
te sproken. Ik voel me nu dan ook officieel knoch-
out! ~ weet je wat zo grappig is: dat ik anders
als hij gewoon rit te drinken, me altijd direct zo
driftig maak en er doodernuwtig van word,
zo dra ik merk, dat er al drie op zijn ...! Maar
toen met Chinesees vier maanden, heb ik het ook niet
zo laconiek opgenomen als nu. Alleen met dit
verschil, dat ik toen wist, wat me te wachten
stond, en dat het nu volkomen onvoorbereid
was!

Als ik hem zo volkomen gammel in bed zie liggen,
heb ik altijd weer met hem te doen. Voor al, toen
hij ook nog ging ritten kletsen van: "een vrouw,
die zoveel van bloemen hield, die moest lief
zijn en zijn vrouw hield toch zo veel van bloemen".
... Lou, dan verteder je gewoon helemaal.
O ja! "De ramen", wat hij te donderjagen,
"de ramen moest ik nu zelf sluiten; kom dat
wel?" En weer een vloed van tranen.

Grappig, dat ze in hun onbewustzijn toch
aan zulke dingen denken. Maar zo jaren lang heb
ik alles zelf moeten doen!....

Oh mijn Teodolibeer, waarom ben je zo ver-
slaapt dan dat rot bocht!

Waarom kom je vanmiddag niet eerst even
aan mij en Krelis denken! Hoe juet dat, als ik
straks tien dagen weg ben. Hoe moet het, als
we straks met ons drieën zijn en Junior wordt
groter! Denk je dan nooit eens aan mij? Het is
immers zo makkelijk om van je vrouw te houden,
zonder er iets voor te moeten laten; zonder er bij
te denken, of je haar verliest doet.

Leen, ik wil niet aan verlies denken. Laat me

Een zwangere vrouw en haar problemen!

nu nog even dat nuchter-doele gevoel, wat
ik al vanaf zes uur heb. Het is zoveel mak-
kelijker. ~ Ik heb honger, maar ik weet niet
wat ik zal eten. Blijf geen zin in brood. Ik ga
een blifje open maken: witte bonen in tomaten-
saus. Misschien vindt Krelis dat ook lekker.
Hij trapt op het ogenblik als een echte voetballer
en ik ben slap in mijn benen. Van de Bols rooljes
of gaat er iets gebeuren. Ik ben zo onverschillig
nu, dat het me zelfs welkom zou zijn.
Ha-ha! en dan een echtgenoot die op Oapegaper
ligt. Stoept is uit; straks moet ik Mulder nog
vragen, of hij me alsjeblieft naar de Kraam-
kliniek wil rijden, "alsdatte m'n echtgenoot
niet beschikbaar is...." Ik zou het eefpracht
van een mop vinden! En dan morgen, wordt
manief wakker, heeft z'n roes ietgeroest en
hoort, dat Krelis die nacht niet langer
wachten kon....! Stel je voor! ~ Wat zit ik weer
te tikken. Mijn Teodolibeer moet bij me zijn als
Krelis gaat hoornen. Ik kan de laatste tijd alleen
maar die angst verdrijven door er aan te denken,
dat Teodolibeer bij me zal blijven.

~ Ik moet steeds naar hem gaan kijken: soms ziet hij er schattig uit, zo rustig, en dan heeft hij ook niet zo'n dik gezicht. (Als hij gedronken heeft, is hij altijd meteen zo opgeblazen in 'n gezicht!) Soms is hij onrustig: dan trekt z'n mond zo wreed weg, en hij ziet er dan zo eng uit, dat ik gewoon bang word. ~ Nu ben ik ook bang en ik ben zo blij dat Mulder hier naast nog op is. Voel ik med niet zo alleen.

~ Ben misselijk van de bonen. Met is kwart voor elf en de radio speelt "South of the Border". Ik hoor Mulder ramen sluiten: dus die gaat ook naar bed. Met licht op het platje met ik maar aandoen, want die betja herel is nu al drie keer langs geweest. Krijg er wat van. Ben helemaal nat van zweet! ~ Nu ben ik helemaal klets, want alle ramen zijn dicht en dat had heel wat voeten in de aarde. God zij Dank zijn de Stoepjes net thuis gekomen. Maar de voordeur kan ik niet dicht krijgen, en de betja herel zit me dwars. Ik ga maar in de stank liggen lezen. Met sigaretten en gods genzen kom ik de nacht misschien wel door. En zo gingen we zo jaar door! ~

14 April.

Donderdag.

zo lang hij maar z'n mond houdt, gaat het goed. Heel vanochtend nog steeds dat stomme gevoel van "no feeling at all...", maar toen hij mij zeventje gaf en zachtjes zei: "Ben je heel erg boos op me?", toen ^{kon} ik wel brullen van verdriet.

Dit zijn de Paasdagen, en ik wil niet verdrietig zijn. Ik hoop dat mijn tranen prompt gaan lopen, zodat hij lief tegen me zal zijn.

Vanochtend heb ik tot half vier me beziggehouden met Gods genzen. Tegen elke tijd kwam ik bij uit z'n roes en verbeg: wat is er gebeurd! Ik geloof niet, dat hij zich vanochtend ook maar iets van gisteren herinnerde. Zou hij zich nu zo schamen, of hoort dat er niet bij. I wouldn't know.

Ik weet wel, dat korte met z'n schijnheilige smeel volkomen bij me heeft afgeslaan. Die vent komt hier niet meer over de vloer, of ik ben al weg. Bah! Wat een misselijk stuk verdriet: "after all ik het mijn Beas!" Als of hij geen grein ruggegraat berast om Teel, in plaats van naar huis, toch naar de nachtclub te laten gaan. Vond hij natuurlijk machtig mooi om met z'n "Beas" op Trieb te worden gezien.

Toen wist ik nog niet, hoe normaal hij dit vond!

God mag weten, wie ze daar allemaal heeft zien
kitten. Ik als ik aan die vernedering denk,
enfin, maar niet aan denken. Het gerucht van
Milders vanochtend, waarmee hij zijdelings Teel
even bekeek, sprak boekdelen!

Vanochtend heb ik grootse plannen hem vandaag
de hele dag in de steek te laten: maar de Oudjes te
gaan en verhoor niet voor vanavond boven water te
komen. Gek he, dat iets in me als maar zegt:
- What's the use! Je bent nu eenmaal voor je en
verhoor leven aan hem gebonden, met handen, dat
voeten, vingers en tenen, en je bent en blijft werd
toel gek op hem. So what! Ik heb hem mijn leven!
slechts te nemen, zoals hij is! -

Daarom kon ik vanochtend gewoon alles doen. Had
geen greintje verstrikt, tot dat hij me dat roentje
gaf, toen knapte er iets van binnen. 't Is nu alweer
lekker. Heb voor Moederdag, 8 Mei, movie anjers
besteld voor Mama, en voor vanavond/bridgen bij
Cor!) krentebollen en voor Zaterdag een Paasbruslet.
Vier vrije dagen: ik wil zo graag blij zijn, want vier
hele dagen gaat hij niet weg van mij!
Oh! that wishful thinking! ~

15 April.

"Goede" Dinsdag.

Hij riet er vandaag helemaal alsteen overop
kat uit.... In plaats dat hij gisteravond bij Cor en
Jan nou eens leentje & minnet chronk, neen, dat
droomde maar lekker door. Gevolg natuurlijk, dat
hij vandaag geraadbraakt is. Gelukkig voel ik
me nu weer helemaal in orde. Gisteren om twaalf
was het hopen mis met m'n maag. Zo erg, dat
ik jammi een beetje over m'n maag heb laten wijzen.
Van alle remmen zat dat ding weer hardstikke
vol lucht! Heb gisteravond echt lol in het bridgen
gehad. Me zelf in slaap gelezen, kon toen eerst niet
spitten, maar voel me nu meters fit. Vanavond
naar de bios met de Oudjes. Tenminste, dat gaan
we ze duidelijk even vragen, als Teel van de kapper
terug komt.

Gisteren vroeg Teel, of ik niet meewilde Korte
en z'n vrouw naar boven brengen....! Ik heb wel uit
om met die rot vent nog iets te maken te hebben.

3 uur 's middags.

God, nu geloof ik werkelijk dat ik gek ga
worden: compleet stapel! Heb de jachtclub opge-
belat; daar is meer niet. Ik kon natuurlijk
alle tenten in Batavia kunnen afbellen, maar ik

Maar wie kreeg altijd de schuld dat hij dronk?

weet zeker dat hij op Trijk zit. Misschien was hij er nog niet, heb misschien te vroeg gebeld. -

Hier heb ik nooit een gezecht: dat hij rustig weg zou rijden, terwijl ik sliep! Dacht dat hij vluchtig ook wel zou komen. Moet niet even ingeloozelet zijn, toen ik plotseling met zo'n ontzettend schrik wakker werd door een drem die losgetrokken werd. Toen hoorde ik 'm wegrijden, ik vloog naar buiten, zag geen auto meer en kreeg het roongeveer op m'n dremmen! Heb tot 3 uur met pijn gewacht, voór ik de zachtclub opbelde, om te horen dat hij daar niet is. Mijn God, waar kan hij zijn.

We hebben banochtend bij de ouwe lui gezeten en werd ik natuurlijk weer boezemijelig, toen hij, met z'n toch nog steeds volle snuit en ogen, nog een derde dan, waarop hij zei, dat hij wel in de zitkamer zou pitten en waarop ik antwoorde "als je dat dan maar doet!" Bled nu al twee nachten in een stankrommel moete pitten, had geen zin dat vanmiddag weer te moete doen, meer meende het niet zo erg. Toen ik dus ging pitten, dacht ik: "hij komt vast wel ook wel", en nu is hij god mag weten waar naar toe.

Het enige wat ik nu moet doen, is kalm blijven. Hij kan niet wêér laterens thuis komen, en het heeft geen zin de straat op te lopen. Rustig afwachten. - Kwart voor zes moeten we bij de Oudjes zijn, en binn in de bios. Het is nu hooft over drie. Misschien vertelt Herr. Boschhammer hem wel, dat er telefoon is geweest, als ze hem niet binnen komen. Maar hij moet er toch allang zijn toen ik belde.

Oh mijn God! Ik vind het zo vreselijk. Daarom liep ik niet meteen naar buiten, toen ik de motor hoorde aanslaan. Maar ik kon het ook eerst niet geloven! Ik dacht dat hij 'm binnen ging zetten. - Ik moet iets gaan doen, anders wach ik geh! - waarom ben ik eigenlijk zo bang, waarvoor? De Oudjes zal hij dat toch niet afdoen, door straks laterens te verschijnen?! Hij is alleen maar gaan uitwaaien. Dat kan toch. Hij heeft natuurlijk gedacht: laat haar nu maar eens lekker pitten, dan ga ik wel even aan rucritte! Hij kon niet weten, dat ik direct wakker zou worden. - Godzijdank, ben nu ten minste wat rustiger; zal nu maar een beetje gaan lezen.

16 April.

Zaterdag

Het was inderdaad zo: hij wilde me rustig laten pitten en was daarom maar gaan rijden: was niet eens op Triok geweest. Ik was zo intens opgeleucht, toen ik hem uit de auto zag stappen en direct zag, dat hij niet gekrompen leek, dat het een wonder mag heten! Dat ik geen zenuwtoeval kreeg.

- Vanacht heb ik voor het eerst sinds maanden aan één stuk door meesterlijk geslapen. Zelfs geen minuut ben ik wakker geweest en toen ik vanochtend om 7 uur uit een hele diepe slaap wakker werd, lag ik niet eens met m'n hoofd op een knusen en ik voelde voor het eerst niets, totaal niets van kreuk: geen zwaar gevoel, geen gekraai, het was heerlijk weer eens zo wakker te worden en ik realiseerde me ook, dat ik nu eens geen nachtmerrie had gehad, maar een leuke, gezellige droom, die ik vanochtend nog wel wist, maar nu jammer genoeg vergeten ben.

En dat, terwijl ik gisteren de meest angstige hoofdstukken uit Goets Gesen heb gelezen vóór ik ging slapen! Kun je nagaan. Misschien dat die film zo'n goede invloed heeft. Ik snap er anders niets van, hoe dit nu plotseling mogelijk kan zijn.

→ waar dan wil!

- Wat zou de laatste tijd toch in Teetolie's hoofd rondspoken: hij vroeg gistermiddag namelijk: "Wanneer is John Mammie ook weer jarig geweest?" Hij was naar het nieuwe kerkhof op Padar Mingoe geweest. Misschien ook wel naar Sanal Abang, ben heeft Mammie's graf gezien. Ik moet 'm ooit toch nog vragen. Ik vraag me dit zo af, omdat ik toen ook steeds moest aan horen over "plaatsjes op het kerkhof", toen hij zo dronken was en dat dus in z'n achterbewustzijn moet rondspoken.

- Vanavond is het Pasen Zaterdag. Ik ga nu gauw m'n bloemetjes doen; Teetolie beer komt misschien gauw terug van die vergadering.

18 April. Kwart voor 12 's nachts. Maandag.

Goed mijn Goet! Al twee en een half uur. Hij is er nog niet, en als er iets gebeurd is, dan kan ik nog niets doen, want ik weet niet eens waar de tent woont, waar hij om kwart over 9 nog "even" naar toe moest. Goet, ik liet hem gaan: in vol vertrouwen; nu is

"Ik altijd weer had ik vertrouwen!"

Het kwart voor 12, en hij is er nog niet.

Mijn knieën knikken, ik zit in bloeds angst!
Natuurlijk heeft hij gedronken, maar er kan
toch ook wel iets gebeurd zijn. Het enige wat ik
nu nog kan doen is "praten op papier". Het maakt
me alweer iets rustiger. Tot half 12 heb ik brieven
geset, als maar stippeltjes tellend: ja, nee, ja,
neen... Geen ongeluk, wel ongeluk...

Ik kan niemand om hulp vragen. Ik weet niet
waar hij zit, en als het geen ongeluk is, so what!
Maar er moet toch iets gegaan worden! Ik kan toch
niet de hele nacht met deze bloedsangst zitten.

Hij was zo lief, toen hij wegging: "Een maar..."
Waarom wilde hij me teigelijk bij Cor en Jan af-
zetten, waarna hij me daar kon komen ophalen,
"omdat hij het zo vervelend vond, mij alleen
"achter te laten..." Waarom! Ik was zo moe,
en wilde liever thuis blijven, wat hij ook dadelijk
goed vond: hij zou "even" wegblijven.

(Ik schrik me rot van elk auto-gebeval.)

Toen, woensdagmiddag, kon ik ten minste wat
doen! Ik liep naar Porte en wist het meteen.
In de nacht en ik kan nergens naar toe --

Ik dacht dat ik gek werd, toen om half één
die auto voor stopte, maar geen Teel en wel de
Mulders uitstapten...! In de hij godrijdenke thuis.
Het was 5 voor één, toen hij binnen kwam rijden.

Als hij maar met zo tipsy was geweest als die
laatste heer, was het niet zo erg. In kon hij nog
praten, en hoe ik me ook inspande om op alles
ja te zeggen, mijn drift kwam toch op zetten, toen
hij "t als maar had over dat "lieve vrouwtje",
dat mij babykleertjes zou brengen van "haar eigen
kinderen" en zo'n meedelijden had hij met haar...
Ik moest "lief" voor haar zijn als ze morgen zou
komen en in de avond zouden we beide naar de
toe gaan.... God! Ik had moeten weten dat hij
praatte als een chromeman. Ik had me niet zo
moeten laten gaan! Maar toen ik hem vroeg, of
die mensen "Machetoom" heten, omdat ik hem
toch wel eens wilde weten, waar of hij geweest was,
toen zei hij smalend dat ik jaloeus was en hij zei
nog een heelbaal gemene dingen en ik werd zo
huidad en sloeg hem en kribbelde. Ik heb gebeld
van verdriet, toen werd ik bang voor hem.
So zit ik hier. Hij slaapt. Mijn benen trillen nog

steeds. Ik kan niet meer van moeheid. God,
wat kan hij gemeen zijn, als hij zo droevig is,
dat hij nog kan praten. Wat moet ik doen! Ik
heb hem drie dagen toch niet te kort gehouden.
Het was alleen vanavond bij de Dvdjes, dat ik
wat van die derde borrel zei, omdat we zo'n
fantastisch mieterse dag hadden gehad: voor
het laatst, echt voor het laatst, met ons
beidjes op Patjet en toen gegeten op de Poentjah.
Het was om dere dag, dat ik hem zo graag
vanavond helemaal van mij wilde weten en niet
weer voor de helft bij dat bleef. En we waren
zo verdomd happy samen vanavond. Ik zong
m'n hoogste lied in de beethamer, want nog nooit
had ik de laatste tijd zo'n blij dag gehad als
vandaag... Moe, in Godsnaam, kwam hij er bij,
mij dit vanavond kan te doen. En dan nog
aan één stuk door over dat "arme, zielige
vrouwtje" te moeten horen. Maar aan zijn Wreldis
wordt niet gedacht. Leen, dat vrouwtje, dat
nog maar drie jurkjes heeft.... En ik ben geen "goeie
Borbmung-vrouw, omdat ik haar morgen het einde
uittrap! als ze 't lef heeft te komen!"

19 April.

Dinsdag.

Ik was opeens zo rustig vanochtend, toen ik
besloten had naar Cor te gaan. Cor was de enige,
aan wie ik alles, al mijn overdriet zou kunnen
vertellen. Oma en Opa konden alleen maar nog
nervensner worden dan ik. Kan стати kan ik al
dere vernederingen niet prijs geven. Gelukkig dat
ze zo ver weg woont, anders was ik toch naar
haar toe gegaan. Eerst wilde ik niet naar Cor:
ik wil mijn Teeddiebeer nu eenmaal niet bij
vreemden voor priet-snot zetten, maar ik wist
geen raad met mezelf en hoe blij ben ik nu, dat
ik toch uiteindelijk naar Corneel ging. Zij
begreep alles zo verdomde goed. Zelfs Teeddie
begrijpt ze beter dan ik, want ze zei: "Dacht
je niet, dat Teed zich opveert van de zenuwen
dere dagen?! En dan begint hij met een paar, en het
worden er zo veel, dat hij alles vergeet. En die
drom hemanspraatjes: daar trek je je immers niets
van aan!" Ze heeft me in slaap weten te krijgen
tot dat ik om 2 uur wakker werd, prompt een
huilbui kreeg, omdat Teed nou geen eten had
gehad, want ik was om half 8 de deur uitgegaan

en had niets laten koken.... Maar die schat
van een loer had ook daarvoor gezorgd en toen
Teel me om half 6 kwam halep, was ik weer
compleet rustig. - 's Avonds kwam dat rus.,
te hore gevoel weer terug, en ik dacht bij mezelf:
"alles is weer goed, als hij maar zegt dat hij
spijt heeft" of iets dergelijks... Maak hij had me
een roentje gegeven en was rustig gaan lezen.
Toen ik hoorde, of hij er nu niet naar toe moest
(dat zei hij die ene avond), zei hij neen, want
de vent was vanochtend op kantoor geweest
en was "zo ziek als een hont"! Bij loer had
hij nog de triomphantelijke opmerking gemaakt:
"Maar hij betaalt!!".... De klap op de
vruurpijl was, toen hij het weer over dat "zieke
roentje" had, met nog maar "drie jurkjes"!..
Toen ging ik naar bed en brulde weer! Brulde
om het verriet en de vernedering. Die rot-
Mulders hebben van alles kunnen zien en horen:
ik is nachts om half één handenwringend op
het hel verlichte platje toen zij thuis kwamen,
toen is nachts dat brullen van mij. Mijn God,
ik schaam me rot! - nog 20 jaren lang!

Maar alles werd goed, toen hij alleen maar zijn
armen om me heen sloeg! Teel die beer, als je eens
wist, hoe veel ik van je houd. Met kan allemaal
zo mooi zijn tussen ons, als dat bocht nu maar
niet bestond.

20 April.

Woensdag.

Ik dacht dat ik me vanochtend weer helemaal
goed voelde, maar het lijkt er nog lang niet op.
Meb me idioot opgewonden, toen ze over die
bestanden W.C. begonnen. Totabene! Ik tril als
een gek en die stormme Ma Mulder ben ik aan..
gevolgen bijna. Ze zullen denken dat ik gek ben.
Waarom benoem ik me trouwens mee. Wat kan
het me verdommen waar of die lui plassen!
Christus, ik kan zo wel weer gaan knien. Veel
me belachelijk opgewonden. Ik ga me achteren
niet meer vertonen. Ik wil niks meer met het
stel daarachter te maken hebben. Waarom
voel ik me nu weer zo rot!

21 April

Donderdag.

zo hopeloos als ik me gisteren de hele dag voelde,
zo goed voel ik me weer vandaag. Grappig; heb
zelfs een praatje met Ma M. gemaakt, en was niet
eens boos, toen ze even daarna mij onhebbelijk de
hebon een uitbrander gaf, die voor mij een paar
klappers open maakte ten reer enthousiast over
deze "Kopiers" was! Hij moest niet zo veel praten
rei ze, terwijl hij notabene met mij aan het praten
was. Kennelijk wordt hij vandaag door haar betaald!

Kreli's zit wel weer vervelen, maar het is ten-
minste dragelijk. Ben gisteren aan een lange brief
aan Peer begonnen, wat me een hoop goed heeft
gedaan.

Op de yachtklub gisteravond was het best gezellig.
Franz was er ook bij en zat als maar Hattie omarmen.
Hij me doodgelachen om die vent. Toen Ted terug
kwam, was hij kletsnat, vursvoet, had volle
oogjes en praatte raar... Ik wilde meteen naar huis,
maar had zo de pest erin, omdat hij beweerde
maar een biertje en een borrel op te hebben. Ik had
best nog even willen blijven om hem die ene borrel
nog te gunnen, en het kon best zijn, dat hij er pas

een op had. Maar de lucht was beslist niet van
een en heel erg geloven kon ik het toch niet.
Enfin, in elk geval was ik hondsb. beroerd en kich was
stom. vervelen, want die scheen reer ingenomen te
zijn over z'n eigen speech! Misselijk vent, zo als
hij weer mindachtend tegen Ted zei "dat doet er
niet toe!", toen Ted het natuurlijk weer over
de tijd had, waar hij met een van de Bestuursleden
net over gesproken heeft.

~ Gisteren voor het laatst bij Wesseldegh geweest.
Grappig om dat meer te schrijven: voor het laatst!
alles was goed. Ik moet pas naar Willemse
toe, wanneer de pijn om de 5 minuten terug komt.
Even kreeg ik de pip, toen hij me rei terug te
komen, als het een week na de 25ste nog niet
was begonnen! Stel je voor! Sou ik eendmaal
op volgende week redden, krijg ik wat van het idee
nog langer te moeten wachten! Maar het is tot
nog toe allemaal zo normaal gegaan bij mij,
dat ook de afspraak met Kreli's wel ond en
na bij de 25ste zal blijven te zijn. ~ Vandaag
heb ik overigens heel rare gedachten...
Plotseling vindt ik het helemaal niet leuk meer

om zo'n klein beetje erbij te hebben. Looft meer alleen te zijn met mijn Teetelbeer; altijd aan zo'n kleine te moeten denken! Al vanaf Februari zijn we niet meer bij elkaar geweest, en dat allemaal voor Karel! Ik heb er geen flauw benul van, of het moeilijk is voor hem. Het lijkt mij zo van niet, want erg verlengen is het nooit geweest, behalve die keren dat hij een borrel op had. Twee maanden lang heeft hij geen vinger naar me uitgestoken; alleen toen hij zo stonsdronken was na die receptie. Misschien dat ik hierdoor zo opgevoel moet denken aan straks, als we met ons drieën zijn. Ik heb het altijd misters gevonden, dat ik zo ver was, maar vanlaag.... Karel gelachten kan een mens soms hebben!

22 April.

zondag.

Alles zou goed geweest zijn gisteravond, als ik even maar zijn armen om me heen zou hebben gevoeld, even maar iets liefs van hem gehad had. Ik snakte naar een lief gebaar, een zientje, zoals ik nog nooit te voren maar iets gemaakt heb! En er kwam niets... Er kwam nooit meer iets van warme liefde.

Ik had bedacht bij Cor te gaan bridgen, alleen maar voor hem. Ik wist dat hij zo'n boek uit had en dat we beter samen iets konden doen. Bridgen is een goede afleiding. We kwamen bij Cor, maar het licht was uit en er was beroek. Later kwam er nog meer beroek. Ik kan niet beschrijven, hoe langzaam maar zeker ik een gevoel kreeg, alsof ik rond stikken. Het was zo donker, alles praatte en praatte en ik had alleen maar dat gevoel van bijna te stikken. Thuis had ik een boek of naaiwerk. In hon ik alleen maar zitten, stil zitten en denken, dat ik gek zou worden. En omdat er van bridgen toch niets meer kon komen, vroeg ik Cor of ze het erg vond als we maar opstapten. Ze hield het niet best in denken. Teel niet: het was immers zo gezellig. Waarom kon hij zich nu niet een klein beetje in denken, dat ik her op het ogenblik niet tegen hem: stil zitten en praten! Ik heb m'n best gedaan, maar wat kon ik doen tegen dat gevoel, dat langzaam maar zeker naar boven kroop en waar m'n oren op het laatste van swisten! Het kostte me zo veel moeite op het laatste rustig in die stoel te blijven zitten, dat ik over mijn

rennen thuis kwam en alleen maar kon denken:
- Als Toel nu lief tegen me is, wordt alles goed! -
En Toel was niet lief. Erger nog: hij was vol-
komen onverschillig! Toen vertelden dat m'n
opgekropte rennen me de baas en ik slingerde
hem de meest rotte dingen naar het hoofd. Het
ergste was, dat ik Krelis haatte, nu' intens haatte,
omdat hij het is, die de paar dagen dat we
nog alleen kunnen zijn, nu aan het verpesten is!
Ik had nu'n spijt toen we in bed lagen en hij
zijn nacht roen zei ik: Dat boos zijn op mij!
Had hij toen maar een klein beetje begrip ge-
houden, een beetje lief tegen me gedaan... Ik wilde
alleen maar zijn armen om me heen... maar kreeg
koud en onverschillig te horen: - Dat moet ik dus
allemaal maar slikken: al die opmerkingen die je
niet verantwoord kan kunt! - Grepping! Ze waren
juist wel degelijk te verantwoorden, want ik had
geregeld: - Ik weet wel dat je de pest hebt, omdat
ik naar huis wilde! Waarom stop je niet weer
maar die "nieuwe" griet om je kapot te snijpen! -
Dat heb ik geregeld. Het lag voor de hand. -
- Eerst heb ik me dood geluk, toen kwamen

er de meest gemene opmerkingen bij me uit. Ik
werd nu' driftig, dat ik zei: Ik staar lang
heen, ik schrijf het niet op. Het was te erg,
maar ik wist niet meer wat ik zei of deed.
Ik voelde me dood ongelukkig en had nu'n
spijt! Mijn God, hoe kon ik die dingen zeggen.
In dankloosheid had ik nog steeds hetzelfde
hyper-nervense gevoel over me, maar toen hij
naar kantoor ging en me nu'n verdorven lichte
roen gaf, en even nu'n wang tegen mijn voorhoofd
legde, toen was het als of alles, wat ik aan
rennen had, plotseling stil werd gelegd en ik
kon op eens zingen van blijdschap! Alles werd nu
veel lichter en blijder om me heen en ik keek hem
na met twee grote storme tranen van puur geluk,
biggeland over mijn wangen. God, als hij eens wist,
wat hij bij mij allemaal kon bereiken met een
enkel, stoan, lief gebaar. Het zijn de laatste
dagen dat ik hem voor me alleen heb! En ik kan
alleen maar huilen. Ik ben nog nooit nu' blij
geweest: met m'n opgerette ogen en gericht. Mijn
figuur, alles is even blij. Ik kan niet meer
blij zijn om Krelis. Ik haat hem!

~ Mijn hart stond stil, toen hij om één uur thuis kwam! Ik zag het meteen: er was weer een borrel gedronken. Die hele ochtend heb ik hie kunnen verdragen vanwege dat blij gevoel, dat ik 's morgens bij zijn afscheid had gevoeld. hie bleef ook eten. Met één klap was weer alles, wat rustig en blij in me was, gesprongen. Ik kon het niet laten aan tafel te vragen, waar of hij was geweest. "Vergens", was het antwoord. Maar ik wist, zag en voelde dat hij gedronken had. Waarom zei hij niet meteen, dat hij in Des Indes was geweest? Waarom kwam dat pas, toen ik in de kamer even moest huilen, en dan nog met de opmerking: "Wat geeft dat nou! Moet je maar geen herrie maken!"

Het is allemaal zo nutteloos hier over te praten. Altijd heeft hij een antwoord klaar. Maar die Maandag avond, toen ik tot één uur 's nachts heb zitten wachten, en die Woensdag avond na de receptie, toen hadden we toch geen herrie gehad? En nu doet hij net als of het de "herrie" van gister avond was, die hem doodzachte en boos in Des Indes te halen.....

Ach, het is allemaal zo verschrikkelijk. Geen vijf minuten kan ik meer rustig zijn. Zolang ik verdrietig ben, is het niet berg, maar rots. Ik driftig ga worden, dan sta ik doodsbang uit, want dan weet ik niet meer wat ik zeg of doe! Gister avond had ik kunnen slaan, of dat dikke, paffige gezicht met die vrome, waterige, blauwe wallen-ogen! Ik had maar één gedachte, dat dat de vader van mijn zoon was, hien niet waar zijn! ~ Zulke gedachten zijn heel erg, en nu vanmiddag heb ik ze weer. Ik ging eerst dood van verdriet; toen werd ik rustiger omdat ik ging schrijven; nu ben ik weer razend van drift! Want wat kan het me eigenlijk verdommen, of de vent ruikt of niet! Of hij lief voor me is of niet. Geen bal geeft hij om mij of het kind, geen blonde bal! Ik ben kinderachtig, ik kan me niet beheersen; ik moet me toch slamen inleiden, dat hij naar Des Indes moet om een borrel te halen omdat ik herrie maakte. God verdomme!! Daar. En 'm sop laten gaar koken, in 'm Bols

Dertwijfeling! toen al.~

laten vernemen, dat alleen moet ik doen.
Waarom verlang ik naar een lief gebaar,
een roen van de re vent! Doet hij toch
immers alleen, als hij z'n borrel op heeft!
Negen maanden lang loop ik rond met
iets van hem, het enige mooie dat hij me
gaf! Maar ook hier dan zag hij kans
iets te maken, dat ik begon te chater!
Ik was zo blij! Nu zou het immers pas goed
worden... Maar ik ben vergeten in wat voor
vreselijke tijd Krelis begon te groeien!

Saterdijck is hij ook verwachting deze
laatste tijd. De worden is geen kledingheid!
Maar heeft hij ooit meegewerkt om het samen
te dragen? Er samen over te praten? Mij een
beetje te helpen over die rusteloosheid heen?
Neen, alleen maar knipen.

Waarom schrijf ik altijd jodelend van plezier,
als hij eens lief tegen me is geweest, zoals de
laatste week. Vonds boven? Waarom kan hij
dan wel me plotseling een roentje geven of
lief zijn? Waarom krijg ik nooit, nooit
iets terug van de liefde die ik hem geef!

Omdat het immers zo van zelfsprekend is,
dat ik van zo'n "jonge blonde goot" houd!

Omdat ik immers met mijn 'slegtanden' en
scheve gericht, niet te veel van deze "jonge
blonde goot" aan liefde met een grote h had
verwachten! Hoe kom ik dan zo stom, zo
oer. stom, het nog steeds te hebben over
"verlangen naar een roen: een lief gebaar"....
Belachelijk, dat ik zo verdomd weinig nog
heb geleerd deze negen rotte maanden.

Hoe lang geleden is het, dat hij zei: "Ik weet wel,
dat ik een rot vent ben" en "Ik moet maar weer
aan bier beginnen, want dat bocht maakt je maar
geh".... Hoe lang? Drie dagen geleden, toen ik de
hele dag bij Cor zo'n verdriet held uitgebruld!
Maar dat was dan ook een verdomd rare
"slip" van zijn tong! Ha ha! Eigenlijk is het om
je rot te lachen, dat ik nu ook nog "opgeschrikt"
zit met een kind van hem. Hoe luttel ik er in
godsnaam bij er blij om te zijn! Jezus Christus
stommeling die ik was, om te denken dat het toch
niet meer zou gaan! En alsof de duivel zelf het
klaarspeelde: op de honey-moon!!

Nie no; het doet toch wel verdomde goed eens
uit te raren. Voel me veel lichter dan! Ya, als
ik jou niet had Diary! Dan was ik allang
gehd geworden. Want je moet je nu eenmaal zo'n
ben hke heer wten, niet waar? Hoe zou je het
beter kunnen doen, dan op geduldig, stom
papier. Bij Cor kan ik wel het mijn verdrriet
homen, maar alles zou ik toch nooit kunnen
vertellen. En je verdrriet, je drift, moet je wel
ergens kwijt, wil je er niet op gekropt mee
blijven zitten. Niemand zou ooit kunnen begrijpen,
dat ik soms zo dood-ongelukkig kan zijn. Niet
dere jonge blonde goot! Soms, zeg ik. Inderdaad
zijn er ook "soms" die zeldzaam gelukkege
ogenblikken: als we "soms" 's avonds zitten te
leken en ik als maar moet kijken naar dat schattige
smeet, vol aandacht bij dat boek; als ik de
kamer rond kijk, waar alles even gerellig is; als
ik in mijn verbeelding een kleine Teddiebeer met
niet zo'n wip mens of blauwe ogen over de holwer-
mat zie krabben.... Dan denk ik: het leven is
toch mooi en goed. Waarom zijn die ogenblikken
zo zeldzaam? Waarom was het Maandag op de

Poentjah allemaal zo mooi en blij? Waarom zat
ik zo intens gelukkig na dere dag 's avonds op
het platje, vol vertrouwen wachtend op mijn Ted-
die beer? Waarom was dat plotseling allemaal in
een klap weg! Waarom?!!

Kom ik het dan maar langs me heen laten gaan.
Kom ik maar denken: - Hij is nu eenmaal zo; so
what! - Het zou het hele leven wel verdomde
makkelijker maken! En dat is de bedoeling niet,
niet waar? Zou ik dere laatste dagen dan niet
proberen alles te nemen? Maar dat is het juist,
dat alles zo veel moeilijker maakt: zoals gisteren
avond: in het donker zitten en praten en niets doen!
Dan heb ik eenwoning niets meer te nemen. Dan
ben ik geen baas meer over me zelf! Dan is het
Welis die de boel regert, die me laat smakken
naar iets liefs van d'n vader! Ik wil zo graag
dere laatste dagen happy zijn, hem happy maken.
Als ik 's morgens dood was opgestond, met een
verdraaid ster velende Welis, dan presteerde ik
het toch altijd nog voor het ontbijt te zorgen, om-
dat er nu eenmaal voor Ted gekorgel moet wer-
den en hij niet zonder iets naar katoor kan.

En zo moest ik het eigenlijk, niet alleen 's mor-
gens, maar ook 's middags en 's avonds zien.
Ik moet voor hem zorgen. Ik moet lief voor
hem zijn, ook al is Krelis nog zo vervelend.
Want slaar door en alleen slaar door zal hij
misschien ook lief terug zijn! <sup>Er kwam nog vier:
op denzelfde manier...</sup>
~ Bracht van een theorie, maar de praktijk...
Blijme me! Lees voor de aardigheid deze 9
maanden door en je weet wel beter. God mag
weten waar en hoe vaak ik niet de font heb
trachten te vinden. Zeker: een enkele keer lag die
druimen dik bij mij, maar mijn God, het is mijn
schuld niet als hij aan het drinken slaat! [!]
Dan kan hij wel lief zijn: bepaald "lief" is het dan
niet meer, te noemen! Dat bevelen en bepalen
wat hij dan doet, zegt me niets. Maar een
etom klein gebaar als dat van vanochtend:
mijn voorhoofd even beroerd door zijn wang...
Proiets maakt me nou stom van geluk. [!]
Die heren zijn te tellen.... Ligt dat dan nu?
I wouldn't know!
Toch heb ik altijd de schuld gekregen.
Want het bleef font gaan...

23 April.

Zaterdag.

Kreeg vanochtend om tien voor acht een echte
oud. bekende pijn in mijn onderbuik. Aha, dacht ik,
nu gaat het beginnen. Maar het kwam niet terug.
Dokter zei, dat het meestal begint met een beetje
afscheiding en dat was er inderdaad bij. Zou Krelis
toch een Donatagskindje worden? Ik hoop het zo. Hij
is vanochtend wel opmerkelijk rustig en toch heb ik
een eigenaardig gevoel...! Zou het straks heel erg
zijn? Gelukkig maar dat je er zo weinig bemerd van
hebt. Er zijn vrouwen die de hele boel bij elkaar brengen.
Ik zou me dootschamen als ik ook zo zou zijn.
Heb me vast voor genomen dapper te zijn....!! Krelis
zal zo blij zijn eindelijk een beetje licht te zien. Als
het maar niet te lang duurt. Zou Ted wel bij me
willen blijven? Eigenlijk gemeen om dat te willen. Ik
zal het ook maar niet vragen, als hij het zelf wil,
heb ik geluk! Ik moet als maar pluksjes doen. Gister-
avond wel vier achter elkaar!

Gisteren ben ik na mijn uitgebreid verhaal volhoma-
nietig geworden. Ted kwam thuis met een beledige-
schrijfnep met luchtpostpapier, waarop in de hoek
met mooie letters "Th." stond. Ik was er als blij mee.

Had al zo lang wat leuk postpapier willen hebben,
en nu kreeg ik het zelfs met "Ik" er op! ~

Hij was eerst erg lief; toen voelde ik hem kribbig
worden. In mijn hart stoniet een ogenblik weer stil,
toen ik van achteren terug kwam, dan een reker in.
tuitte mij zei dat hij weer stilhetjes even een borrel
had genomen. Zets in me zei dat het zo was, maar
ik schudde het resoluut van me af, omdat ik het
onmogelijk zeker kon weten. Ik wilde er dus niet aan
denken. Toch vroeg ik hem, voordat ik het brood
ging klaarmaken of hij niet eerst een borrel wilde.
Maar hij wilde niet. Grappig, dat je zo'n feeling
op eens kunt krijgen en tegelijkertijd er zo zeker van
kunt zijn, terwijl er dit heer beslist niets aan hem
te zien was. Ik trouw het zo ontzettend vinden
Diaz, als Ted straks stilhetjes begint te drinken.
Dan weet ik me helemaal geen raad meer. Maar
als Krehis er is wordt alles toch anders lie? Dat moet
toch ~ Toen we in bed lagen had ik hem wel de
hele nacht in mijn armen willen houden. Hij is zo
helemaal van mij en ik ben zo bang hem te verliezen
aan dat rot boelt. Ik hou zo veel van hem. Kon het
maar een beetje minder zijn!

Vol vertrouwen en loop op de toekomst! Lie!

Zaterdagmiddag.

Hij is nu naar de voetbalwedstrijd van B.V.C.
Even maar heb ik me verwonderd afgevraagd, hoe het
nu mogelijk was, dat ik hem, zonder ook maar het
minste wantrouwen, rustig kon laten gaan. Maar ik
mag me hierover niet gaan verwonderen. Het is
immers zo vanzelfsprekend. Wat zou ik moeten
beginnen, als het vertrouwen in mijn Teddie beer weg
is. Dat mag nooit gebeuren. ~ Hij was weer echt mijn
Teddy vanmiddag, hoewel ik me vóór het eten toch
weer boos voelde worden, toen z'n ogen alweer rood
werden en ik zo manmoedig achter de Port zat, die
gelukkig vrij goed was! Gek is dat, dat z'n ogen
meteen zo'n invloed op me kunnen hebben, dat ik
poepnijdig word, zodra ik ze rood zie worden.
Maar ze zijn ook zo lief als ze helder blauw zijn!
Ik haat die vieze, kleine, stikke, volle dingen.
Dan zijn het niet meer de ogen van mijn Teddie en
dan is het compleet mis bij me. Godelij dank gingen
we toen naar de Oudjes en ik was ook alweer over-
tekerd, toen ik 'm zo lekker zag smikkelen. Als hij
binnenkort de gohils niet haalt, dan weet ik het
niet! So what! Als ik nog denk aan de aetige maal.

tijdjes van de Menteng-mess, toen ik mijn portie
niet hem stelde en goedig dacht: "hij is gelukkig
een kleine eter!" want ik hield toch helemaal niet
van veel vreten. Toch had zelfs ik in die dagen nog
honger en als ik toen had kunnen weten, wat hij
werkelijk kon verstouwen....! Arme schat van mij.
En 's avonds r'n droge brood thuis met een glas
lauwe zwarte koffie. Voor mijn part wordt hij
straks wo kilo, maar eten zal hij zoveel als hij wil.

En nu wordt het hoog tijd dat ik eens een baal
ga nemen. Heuk! 's avonds naas de bios, als veel
ten minste nog kaartjes heeft kunnen krijgen. Ik voel
me niet ters. Die pijn is niet meer terug geweest.
Morgen, komen de oude lui bij ons eten. Metters!

Het is anderhalf uur later. Ik moet rustig blijven,
als ik ga maar weer pennen. Om 7 uur is hij wel ge-
reden om Cor en Jan thuis te brengen en hij zou "even"
blijven, of er nu nog kaartjes waren te krijgen. Hij is nu
bijna een uur weg en die ziek. makende angst knijpt
weer naar boven. Ik voelde het weer aan komen. Hij
was te lief vanmiddag, en ik te vrolijk. Ik had zo in

Is het niet zielig?

blij gevoel over me, dat ik weer zong in de baal-
kammer. Zal dat voortaan maar niet meer doe.
Ik voelde me nu heerlijk: niets te merken van
Krelis, en nu... Ik weet het zeker: hij is naar B.V.C.
Ik heb het al die tijd geweten, maar als godsommo-
lijk elke heer weer verwerpen. Het hou niet.
Nu is het toch zo. Om half 9 zoude we bij de
Oudjes zijn. Ik ben benieuwd.

Hij was niet bij B.V.C. Hij is bij Cor en Jan
gebleven en zat met een blij gezicht nu met in
de wagen. Ik dacht dat ik door m'n knieën
ging. Ik heb voor niets in angst gezeten.
Ik heb voor niets. Oh God, ik wou gel.

24 April.

Zondag.

Wat een stomme idioot ben ik geweest om me
noop te vinden. Ik was zo razend op me zelf, maar
nu kun je zien, hoe dat zelfde gevoel straks steeds weer
boven zal komen: iedere heer weer als hij een beetje
langer weg blijft. Hopeloos. ~ Maar alles is weer
goed nu, want we hebben een meesterlijke dag gehad.

waarbij ik soms wel eens moeite had om niet
vervelend te worden en natuurlijk toch nog soms
boos uitviel tegen Teet, als ik weer die ogen zag.
Maar de Oudjes hebben lekker gesmikkeld, en ze gingen
pas om over drieën weg. Toch zijn we nog gaan
rijden, brachten twee lekkere jonge klappers mee van
Ploek en hebben er tot ongeveer 5 uur mee zitten
donderjagen. Alles was even mieters en ik voelde me
fantastisch. ~ Ik had graag verder lekker thuis wil-
len blijven, maar kon het niet over mijn hart ver-
krijgen, toen Teet zei dat hij buiten wilde eten. Hij
was zo vrolijk, zo helemaal zijn echte Teetoliebeer, dat
we maar moesten gaan. Even voelde ik onder het
kleiden dezelfde pijn van gisterochtend. ~ ~

26 April.

Dinsdag.

Het is vandaag alweer Dinsdag. Heb gisteren
niet verder kunnen schrijven vanwege de roste loos-
heid en ben naar bed gegaan. Er is overigens niets
gebeurd. Lika aardig van Krelis, terwijl het zo
de afspraak was! ~ Gisteravond met Kiek en
Hati naar de Oudjes geweest. Was erg gezellig.

Vandaag heb ik eindelijk mijn hoffer gepakt.
Grappig was dat; ook allemaal van die kleine lekes-
tjes in te pakken en te denken, dat ik nu voortaan al-
tijd een hoffer met die kleine printselingen zal hebben
te pakken! Krelis is alweer een eindje geraakt. Moet
nu zoveel plasjes doen, dat ik alleen al moe ben van
het lopen! Wilde zo graag, dat het nu maar kwam.
Hoewel Krelis nu eigenlijk nog een dag wachten moet,
aangesien ik morgen Kid's verjaardag uitgebreid
bij ons wil vieren. De Oudjes, Kiek en Hati, komen
s'avonds dan ook om de film te zien, die ze zal
afdraaien. Denk om Peer en Pa en Moe weer eens te
zien. Het zou even zijn voor Kie, als ze nu toch
thuis zou moeten blijven, als het vannacht gaat
gebeuren. Ik ben zo blij dat ik dit nu voor Kie
kan doen. Vooral tegenvoor die kleine Moe, die
altijd zoveel voor me gedaan heeft. ~

Ik wilde ik dat ik kon slapen, maar dat gaat
eenvoudig niet de laatste tijd. Ik ben zo moe,
maar als ik in bed lig, transpireer ik alleen maar.
Ja, die "laatste loodjes", die weten wat!

En ik blijf optimistisch! ~ Morgen voor!

2 Mei.

Maandag.

Het waren inderdaad de "laatste loofjes"! ^{juens} Dinsdag de 27de hebben we nog niet uitgebreid Rie's verjaardag kunnen vieren. 's Morgens als maar oversold van joyce en een kennis van Rie, 's avonds de hele familie voor de film, die enig was en kon ik elkelijk tegen twaalen mijn bed in: dootmoe natuurlijk, want onder tusschen waren de pijnen die hele dag met de regelmaat van een klok, om het uur teruggekomen. Die nacht wilde ik Ted niet wakker maken. Hij was zelf ook zo dootloep. Toch heb ik hem elke keer in z'n darm ritten knijpen! 's Morgens kwamen de pijnen al om het kwartier en kon ik niet moeite nog het ontbijt in orde maken. Vroeg Ted, of hij Cor niet wilde roepen. Voelde me in ieder geval safer met iemand om me heen en niemand beter dan Corneel natuurlijk. Tot 11 uur hebben we lekker in de tuin gezeten, tot het me te machtig werd en in bed kroop. Cor ging weg, maar zou terugkomen. Had nog niet gebaad en ging dat maar eerst doen: zou ik tenminste schoon zijn. Had ik ook maar twee min heren gezessen!

Ja het bad werd het al om de tien minuten en Cor, die om half 12 terug kwam zat maar te "timen" want het werd al gauw om de zeven minuten.

Als Cor toen niet gekneld had, dat het nu wel tijd werd om te gaan, was ik nog lang niet gegaan!

Ik vond het zo vreselijk om daar in die kliniek te welken misschien te moeten wachten. Intussen had Ted al de dokter gesproken en moest ik maar komen....

Dat was 1 uur 's middags: Donkerdag, 28 April.

Maar gelukkig herinnerde ik me, dat ik lekker eten had, en heb ik inderters nog een stukje gegeten.

Om half 2 was ik bij Dr. Willenssen, en alsof de duivel ermee speelde: de pijnen bleven weg en ik had zwaar de pest. Hoe lang zou ik daar nu nog rond moeten draaien, voor het eigenlijk zou beginnen....

Om 2 uur kwam de dokter, die ook al zei, dat er nog niets loos was. Het lefst was ik met Ted weer naar huis gegaan. Maar Ted ging alleen.

Om 3 uur kwamen de pijnstjes weer en om 4 uur begon het grote eigenlijk. Ik riep als maar om Ted die, die om 5 uur er prompt was en waaruit ons blijkt, dat ik eigenlijk pas tegen vijf goed pijn begon te krijgen, omdat zuster Ted meten op belde, toen hij erom ^{weg}.

Ook herinner ik me zo goed, dat toen ik Ted even bij me had gehad en zijn handen de mijne even vast hadden gehouden, en ik een roep had gehoren, toen voelde ik me weer veel beter. Ik zei eerst nog dat hij weg moest gaan, omdat ik absoluut dacht, dat het nog lang niet kon komen, hoewel de dokter er toen ook al was. Ik was zo blij dat Ted bleef, dat ik wist, dat hij daar buiten wachtte. En omdat ik niet wilde, dat hij me zou horen, heb ik me ook veel beter in kunnen houden. Het is een röt gehoor, dat weet ik nu veel beter, & na alles wat ik hier heb gehoord!

Om twee minuten voor zes bleek Krelis een meisje te zijn! Het was dus gebeurd, voordat ik het wist. En toen ik zo rustig tussen mijn opgetrokken knieën doorkeek naar dat kleine gewalletje, dat op z'n kop hing tussen de vingers van de dokter, toen dacht ik: "Is dat nou alles?!" Ik vroeg meteen hoe laat het was en kon niet geloven dat het pas 6 uur was, zo had ik gedacht aan "niet voor twaalfen"!

Gek was dat: maar het kind zei me niets. Ik wachtte alleen wanhopig tot Ted binnen kon komen. Ik wilde zo graag weten, of hij me erg klein zering vond.

Ted kwam binnen en het grappige is, dat ik me na dat ogenblik niet veel meer herinner. Vraag weet ik nog wel, dat een bundeltje in mijn arm werd gelegd met een vreselijk rood en gerimpeld toetje.... Maar ik kon alleen maar naar Ted kijken en denken:

"Wat zal alles nu goed worden tussen ons" ^{arm arm} ^{kind!}

Om 7 uur ging mijn Teddy weer weg om het grote nieuws aan de Onkjes en anderen te vertellen, maar hij kwam terug om 8 uur. Toen kreeg ik nog even die vier hechttingen "om zere weer mooi te maken!", zoals dokter dat noemde. Alles was toen achter de rug en ik kon naar mijn bed worden gedragen. En ik dacht aan geen dokter meer, alleen aan tien dagen en tien nachten bleef ik zonder mijn Teddiebeer en niet thuis moest doorbrengen. Ik dacht hieraan; realiseren kon ik het me nog niet. Die nacht sloep ik niet veel. Alles bleef klein en heet over de geboorte kwamen weer schijnbaar naar voren. En nog steeds viel het me mee. Ik heb het me allemaal zo heel anders voorgesteld, zo veel erger. Ook moest ik me daarna zo goed en gelukkig voelen, en ik voelde me helemaal niet goed en nog minder gelukkig. Mijn buik deed pijn: ik kon geen adem halen door die gordel en ik wilde alleen maar bij Ted zijn!

29 April. Vrijdag - 1ste Dag.

Zo langzamerhand kom ik er wel in. Ik bestel:
in het ied nu een kindje te hebben. Maar je merkt er
zo weinig van. Logisch natuurlijk, want het wordt
pas voor het eerst gevoeld na 36 uur. Sa het
baad mocht ik het even naast me in bed hebben. Ze is
erg belijk hoor! Knaalroot en gerimpeld. Oma en Opa
vinden haar "beelchig"... Ik krijg als maar natte ogen
als ik naar Teodora kijk. Ik had me hem ook niet
voorstellen: zo naast een wieg en half verbaasd,
half trots naar zijn eigen doekter starend. Het is
allemaal zo vreemd, met een droom. Je kunt je niet
voorstellen, dat dat nu van ons is: een doekter!
Daarom gaat het langs me heen en wil ik naar huis,
omdat we dan eindelijk alleen zullen zijn: Teodora en
ik met onze Thelma Marion. Misschien zal ik dan
eindelijk kunnen beseffen, wat er eigenlijk allemaal
gebeurd is. Je bent hier geen minnert alleen.
De kamer is stikheet warm. Teodora zit naast mijn
bed en straaltjes lopen langs zijn gezicht. Cor heeft hij
even meegebracht en ik ben zo bang, dat hij nu weer
weg moet, maar Cor gaat gelukkig alleen.
Goed! wat verlang ik naar ons huisje....

30 April. Zaterdag - 2de Dag.

Ik voel me hopeloos beroerd. Die gorilla's
zijn ontzettend. Mijn tintjes doen pijn. Ik kan
niet op mijn zij liggen, niet goed zitten, enz. enz.
De warmte is ondraaglijk! Ik voel me beroerder,
dan ik ooit in die gemaanden ben geweest. Moeten
we nog proberen mij wijs te maken, dat je je direct
zo "geest" voelt....!

Teodora kwam gelukkig nog even vanochtend.
Hij gaat met Cor en Jan bordelen in Des Indes.
Ik heb natuurlijk al gest dat ik niet mee kan.
Verder heb ik niet gehoord, dat je met beeltingen
niet de vierde, maar pas de vijfde dag naar
buiten mag. Hopeloos, dus pas Maandag over een
week naar huis....

Van eigen voeding komt gelukkig niet veel
terecht. Morgen gaan we het proberen. Ze zijn wel
heel erg groot en dik, mijn tintjes. En alles is even
vreselijk. Ik ben zo huilerig. Ik heb zo'n heimwee
naar thuis. Teodora is nu zo vaak alleen en ik moet
als maar denken hoe hij daar nu alleen rontscharrelt.
Al waren er wel eens moeilijkheden, we hebben alles
altijd zo samen gedaan. We waren nooit alleen....

1 Mei - Zondag - 3de Dag.

Ik had zo gehoopt dat het wel kon lukken met
uitpompen, of met iets anders. Maar het ging niet.
Het deed alleen ontzettende pijn. Ik kon wel
knien, toen die kleine zo schattig tegen me aan lag
en als maar probeerde iets te pakken te krijgen. Waarom
zitten die dingen zo gek naar binnen geperst bij mij!
Enuster W. zat als maar in die heikarole, pijnlijkhe
tuntjes van mij te krijgen, om er iets uit te laten komen.
En dan te zien hoe die zoet in naast mij meer dan ge-
noeg heeft en toch zit te brullen van. Ik heb niets-
allens maar omdat ze de fles makkelijker vindt...

Ik mag nu niet meer drinken, ook geen melk. En het
is zo' darm en ik heb zo'n dorst. Er was heel erg lekker
eten, maar de aardappelen heb ik allemaal laten staan.

Toen Teel kwam om elf uur had ik zwaar het land,
dat May bij hem was. Gelukkig ging ze gauw weer weg.
Ze zag er uit als een uitgedroogde drommel. Ik lachte als
een boer die hiespijn heeft, toen ze stralen en probeerde te
zeggen: 'We hebben gisteravond een goed koninginnedag
gevierd!' Teel zat voor het eerst met rode ogen
bij me. Niet dat ik dat erg vindt, maar natuurslijkzjn
het weer May en Henk. Ik kon niet van May!

2 Mei - Maandag - 4de Dag.

Waarom ben ik altijd zo huilerig als ik me rot
voel. Als ik maar naar Teel kijk, dan beginnen m'n
ogen al nat te worden. Ik vind het zo zielig voor
hem: als maar in zo'n smikhete kamer te moeten
zitten. Niets kan je tegen elkaar zeggen; nooit eens
alleen. En ik wil hem zo veel zeggen. Dat ik zo veel
van hem hou, nog veel meer.... Dat ik zo verschietsig
ben dat ons kleintje niet eens bij mij kan drinken en
daarom nooit eens lief bij mij ligt zoals die andere
kindertjes dat doen: 's morgens om 6 uur, 9 uur,
12 uur en 's middags om 3 en 6 uur en dan nog
eens 's avonds om 9 uur. Dat is 6 maal per dag!
Eén minuutje loogstens krijg ik haar even bij me.

Vanmiddag had ik zo'n ontzettende dorst en toen
ik om water vroeg, een heel klein beetje maar, toen
hreeg ik het niet eens. Tranen met thutjes heb ik ge-
huillot. Dan denk je dat al het leed geleden is, maar
dit is allemaal nog veel erger dan 9 maanden zwanger
zijn en de bevalling erbij! Wanneer voel ik me weer
helemaal de ontk. Ik wil zo graag naar huis, naar
Geoddy toe. Ik verlang zo ontzettend naar hem.
Maar morgen kan ik ten minste naar buiten!

3 Mei - Dinsdag - 5de Dag.

Ze hebben allemaal gezegd dat het geen pijn zou doen als de hechttingen eruit worden gehaald! Maar het deed verdomme pijn. Toen kreeg ik ook nog die injectie voor mijn tuintjes met een ongelooflijk heftige stikke rot maald, en had ik werkelijk alles gehad. 's Morgens waren mijn tuintjes zo pijnlijk, dat ze een voor een heilhard en strak werden opgebonden in een luiser om mijn nek. Ik had 't niet meer! Toch, toen ik er een beetje aan gewend was, voelde ik me wat beter. Ook al met het heerlijkste vooruitnielt 's avonds met Theotiebeer buiten te kunnen zitten. Ik mocht maar een uurtje en wilde dus niet van stotb, het bezoeken, maar liever van 7 tot 8. En dat mocht. Hetty en Kiek zijn vanmiddag geweest. Ben er niet achter gekomen, of Hattie haar over het lief vindt. Ze doet zo raar en laatste tijd: helemaal niet meer zo enthousiast als ze vroeger kon zijn. Kiek had natuurlijk weer een rot-opmerking over haar halsje: dat was precies 's Teel's stikke nek! De rotneet!

Heb 't in de buik een beetje, maar heb met Teel zo zwaar, eindelijk alleen, buiten gezeten, dat ik me stukken beter voel. En zal het wel vlog gaan.

4 Mei - Woensdag - 6de Dag.

Bewaar me! wat een hopeloos geval ben ik! Eerst beroerd van de tuintjes: geen drinken. Eindelijk de hechttingen eruit, en nu, als klap op de vuispijl: mijn stikke darm aan het spoken.... Zo' erg heb ik het nog nooit gehad. Het liep noemaar langs mijn benen: en alles onder de poep! Het was vreselijk! Ik voelde me vanochtend niet zo goed; lag lekker schoon buiten op de bank, toen ik opeens vreselijke buikpijn kreeg. Ik kon niet eten; gisteravond heb ik ook al niets gezeten, en toen opeens, toen kon ik het niet meer houden.

Liep huilend in Kusters armen, en daar zat ik op de W.C.: helemaal vies! Doodongelukkig voelde ik mij. Natuurlijk werd ik prompt weer in bed gestopt en krijg nu alleen maar thee zonder suiker en ge-roosterd brood. Jammer dat met vanochtend Ma van der Stoepen en Ma Mulder moesten komen. Lag ik niet voor 't. Heb beeldige dingetjes van hun gekregen. Tim Barton is ook geweest.

Vanmiddag toch naar buiten geweest. Helemaal niet met Teel alleen kunnen zijn. Oma en Opa zijn de hele avond gebleven.

9 Mei - Maandag - 11de Dag.

En zo gingen elf lange dagen eindelijk om.... Het eerste verdriet van het "niet zelf kunnen dooden" is nu alweer voorbij, nu ik haar gerustel zelf haar flesje mag geven. Alles is voorbij! Ik voel me eindelijk weer echt de oude. En morgen; morgen mag ik naar huis! Eindelijk met mijn Tekelbeest weer thuis te zijn. Niet meer met allemaal vreemden om je heen. De laatste twee avonden was het wel veel gezelliger; toen zaten we alleen op het voorgalerijtje. Gisteravond had Ted iets. Maar ik kon er niet achter komen wat het was. Zondagochtend had hij nog praat voor tien; hij was de avond te voren (natuurlijk weer bij May en Henk!) behoorlijk aan het drinken geweest. Dinsdagmiddag is hij met Cor op de yachtclub gaan eten en Zondagavond was hij onder een hoedje te vangen. Zelfs toen hij aansloot bij me was, merkte ik het nog. Ik weet niet wat er kan zijn, maar iets zit hem dwars. Of Cor is aan het pieken geweest, of hij voelt zich schuldig om één of andere reden. Hij is niet vaak zo tinnig. Maar hij is zo lief geweest deze dagen. En morgen ga ik naar huis! Naar huis! Met een klein bundeltje in mijn armen en dat bundeltje is Helma Marion: Ons kleintje!

16 Mei.

Maandag.

Ik kan 't nog niet aan. Het is zo vreselijk allemaal: vooral dat wanhopige gevoel van moeheid. Te veel is 't allemaal greens. En wat ik zo gehoopt had: geen stenn, niets geen stenn van Teakel.

Ook ja; hij hielp met ontzaglijk veel dingen. Kleinigheden, die ik moest hebben, werden prompt gehaald, en de allereerste avond, dat ik thuis was, waren we zo gelukkig! Maar ik was moe, als maar moe.

Woensdagavond kwamen de Indjes en gebeurde dat vreemde geval met die herel, die berbeerde, dat Ted met zijn vrouw bezig was...! ja, stel je voor! Maar waarom heeft Ted mij verwegen, dat hij die Zaterdagavond naar Chat Lot was geweest en daar gedanst had? Waarom heeft hij dome dat niet verteld! Die tien dagen, dat ik in het ziekenhuis lag, heb ik hem tot veel in staat gezocht, maar dat hij met een volkomen vreemde vrouw kon kunnen dansen, neen, maar heb ik nooit aan kunnen denken! Enfin, ik vond het gebeuren van die Woensdagavond erg genoeg voor hem en wilde er verder niet over denken. Die

avond hebben we zo ritten praten, dat we weer niet voor twaalfen in bed lagen, en ik kon weer niet slapen van moedheid en reknen.

Toen werd het Donderdag. Ted had het deze dagen toen erg moeilijk op kantoor. Dus toen hij verstelde die avond naar de jachtclub te gaan, zei ik maar ja, hoewel ik bijna geen pap meer kon zeggen. Ik was toen niet 2 dagen thuis, en toen komd' hij 't al niet uit houden een avond thuis: alleen! Weer lag ik pas 12 uur in bed....

Ach, ik ga 't verder niet allemaal gmoemen.

Al die teleurstellingen, vooral die van Zondag-ochtend, toen hij toch weer 2 uur weg bleef, en er geen kichjis van ons kleintje werden gemaakt, en voort en voort. Ik weet alleen, dat ik er aan moet gaan wennen, hem alleen de deur uit te zien gaan. Ik ga niet meer mee. Waarom zou ik me "op offeren" ter wille van mijn gezondheid. Als ik nu ziek word, dan is 't dan sners allemaal veel erger nog. Ted kan nu eenmaal niet inzien, dat ik nu nog rust nodig heb. Hij vindt me meteen weer de oude, nu het buijde weg is, maar ik zal 't nog lang niet kunnen zijn!

Zonet was mijn Teddiebeer hier. Had weer voor de hoopslaat gezorgd. En zo lief was hij, dat ik dan weer denk: hoe is 't mogelijk, dat je je zo te sappel kan maken! Hij zegt, dat ik niet zo rennendachtig moet zijn, en dan haast op dat lieve blonde hoofd denkt er een ogenblik aan, dat die rennen wel eens van hem kunnen komen. So what! Ben nu alweer veel rustiger. Ik ga voortaan mijn eigen gangetje. En de deur kom ik niet meer uit. Toch, de gedachte blijft knagen, dat ik hem op deze manier weer zal herliezen. Segen maanden heb ik daar tegen gevochten: tegen het "hem alleen laten gaan"! Altijd ging ik mee hoe beroerd ik ook was. Nu kan ik niet meer. Ik geef het op! Wil hij alleen gaan, dan moet het maar. Ter wille van mijn Thelma Marion moet ik me niet meer opwinden. Ik moet alleen aan haar, aan haar denken. Een paar dagen geleden nog, wilde ik allebei hebben en er voor vechten om dat gedaan te krijgen, nu zie ik eindelijk in, dat het niet gaat. Toen ik hem gisteren in een hopelose schrift die blap gaf, toen wist ik meteen, dat dit een einde

maakte aan een strijd, die ik nauwelijks was be-
gonnen. De strijd om het behoud van mijn Teetie.
Want ik heb nog nooit aan mijn Teetie keer ge-
twijfeld. Nog nooit! Ook niet, toen Jamil zo
gelliepig zei, dat de toewan niet thuis was
gewest: die nacht dat de kamers onder
water stonden...../ Sinds gisteren twijfel ik aan
mijn eigen man. Hij heeft me meer verwogen,
dan ik ooit kon verschouwen. En gisteren, toen
hij 't weer deed, wist ik het zeker. Zo'n vast,
zo's vast vertrouwen, als ik, omdat's alles, weer
in Teet had, krijg ik nooit meer terug.

Kan je nu begrijpen, waar mijn zenuwen van daar
komen? Waaron ik als een ijskoot sta te trillen?
Het is niet gemakkelijk: dit besluit van mij,
om dat ik van hem hou, zo ontzettend van
hem hou! Daarom lig ik iedere minuut van
de dag en een halve nacht in tranen. Daar
moet ik even over heen. Dan zal ook dat geweld
zijn. Zou het wennen? Mijn God, kan ik
hem laten gaan? Zou ik niet een ewig door
willen vechten om deze schat van mij te behouden?
28 jaar moest ik worden, voordat ik hem

eindelijk vond! En nu, een jaar later, nu ga
ik hem verliezen? Neen, ik kan niet!

12 Mei, toen ons kleintje 2 weken was, schreef
ik voor het eerst in het Babyboek. Ik was zo
dood gelukkig en ik schreef, dat zij niet weten
kon, hoe idnig de liefde tussen haar pappie
en mammie werdt, toen zij daar voor het eerst
in mijn armen lag en ik alleen maar mijn Teetie
zag! Dat zij ook niet kon weten, hoe groot
het Geluk was, dat zij ons bracht.

Dat was Donderdag 12 Mei en Zondag sloeg
ik hem en alles was kapot! God, waarom heb
ik me zo veel voorgesteld van "als het kleintje
er maar eenmaal is"! Maar heb ik dat wel
gedaan? Heb ik niet altijd die angst gehad
hier voor: een angst om de man, die ik nooit
van z'n leven thuis, bij vrouw en kind, kon
kinnen houden. Waaron moest het zo gamm
gebeuren? Waaron kon ik niet eerst alles aan
Teet geven? Daar ligt ze nu, klein en hulp-
loos, niet wetend dat haar moeder nu schrijft:
waaron moest je al direct na 9 maanden
huwelijk komen?..... nauwelijks heb ik tijd ge-

had aan hem te winnen, hem te leren begrijpen!

Hoe heb ik niet naar die eerste Zondag uit
zitten bij hem! Geen Dvdjes, niemand wilde ik Zon-
dag thuis hebben: alleen maar Ted en ons klein tje
samen zouden we foto's nemen, en samen zouden
we alles bij die getjes regelen. Door het eerst zou ik
haar beelden, terwijl hij er bij was! - Cor ging maar
weg. Die zag wel wat voor verdriet ik weer had!
Ik word nog gek van verdriet. Als ik denk aan
die flap, die ik hem gaf: de 5^e dag, dat ik thuis
was, sbeg ik hem!

Hij zegt altijd: "Ik weet wel dat ik een rare
vent ben; ik spreek me nooit uit; ik vreet 't alle-
maal in mezelf op!" Maar dan vraag ik me
af: wat? Wat vreet hij zelf op? Zijn moedijkheeden
bestaan alleen uit kantoor bezigheden! Hij had zich
immers niet druk maken over mijn zenuwachtig-
heid. Want die werkt hij in de hand. Door hem
weet ik geen raad: ben ik onhandig met het kind,
weet ik niet waar ik beginnen moet, hoe mijn dag
in te delen. Door hem alleen ben ik over m'n toeren heen.
Zijn kantoor bezorgt hem genoeg hoofdpijnen; maar

dat is toch geen reden om Zondag, terwijl ik het zo
van te voren had gevraagd, toch rustig bijna twee uur
weg te blijven en met rolle ogen terug te komen, die
behoort niet van "één biertje" kunnen komen.

Hoe kan ik mijn gedachten bij alles houden, als ik alleen
al gek word van het denken aan hem! Ik ben zenuw-
achtig bij alles wat ik met haar moet doen. Maar hoe
veel rustiger zou ik het niet kunnen, als ik zelf rustig
kon zijn. Ik tril zo ontzettend. Zonet laat ik rus-
tig een glas water uit m'n handen vallen.

Och mijn Teetokibeer, ik weet het wel: je kan je zelf
niet veranderen. Je bent zoals je bent, en daar kan je
al heel weinig aan veranderen. Maar je vraagt zo
intens veel van mij. Zo ben ik thuis en zo moet
het gewone leven weer anders gaan. Jij hebt er zo weinig
van gemerkt. Je was 12 dagen alleen, toen kreeg je
vrouwen en kind thuis. Maar in mij en met mij
is zo ontzettend veel veranderd. Als je eens
wist hoe vreselijk ik het vind dat ik niet direct
weer zo vitaal ben, niet direct met alles mee kan
doen. Maar kan je het dan niet begrijpen? Kan je
niet iets meer voor me zijn, dan enkel de man,
die alles helpt lopen, wat ik nodig heb, maar mij

niet kan geven, waar ik meest van alles zoveel be-
hoefte aan heb: een heel klein beetje liefde!

dat was er
1.9.49
vrouw

17 Mei 1949 - Dinsdagochtend.

Ik ga met je uitscheiden, mijn Diary.
Nu ik toch weet, waar ik aan toe ben, heeft het
geen zin om eeuwig te zitten lamenteren. Het
zijn immers altijd mijn verdriet, teleurstelling
en boosheid, die ik je zit te vertellen en nooit
is het mijn geluk, blijheid en liefde voor Ted,
die ik uitspreek. Als je mijn Diaries leest, zou
je gewoon gaan denken, dat ik een beest van een
man heb, iemand, die me enkel verdriet doet!
En hoe veel geluk heb ik niet naast mijn verdriet.
Ik kan hem niet missen. Ik hou zo van hem.
Waarom nou ik dus steeds al die narigheden
weer op nitten rahlen door ze steeds weer op te
schrijven. Ik ga mijn eigen gangetje en ik laat
hem de zijne gaan. Verdriet dat ik blijven
hebben, maar weegt het niet op tegen alles wat
ik ook aan geluk en lieve dingen van hem ontdek
vind? Ik zal het allemaal lichter gaan
op vatten, want "wat moet Thelma Marion
wel van haar Pappie denken, als ze haar Mamma
"altijd met rode oogjes ziet...!!"
And so I lived on for kids who had to love
their father...!

12 October 1949.

Maandag. Het is precies 5 maanden geleden,
dat ik besloot niet meer te zullen schrijven.
Het waren immers enkel verdrietigheden, die
ik neerspende en waardoor zoveel geluk eigenlijk
aan me voorbijging. Ik kan nu niets anders
zeggen, dan dat de laatste 5 maanden de meest
gelukkige van ons korte huwelijk kunnen noemen.
Er waren ook nog wel verdrietjes, maar hoe
klein, vergeleken bij wat ze zouden zijn geweest,
als ik ze je had verteld! Diary, en ze later
zou hebben ^{over}gelezen...! Toch is mijn Teotoby
verankerd. Hij is me veel meer gaan begrijpen
en uitbarstingen, zoals we die vroeger maar
al te vaak hadden, kwamen nog maar zelden
voor. En wat is dan speciaal vandaag de
reden, dat ik je toch maar weer uit je boekje
haal?

Ted is heeft vandaag zijn eerste periode
uit ons huwelijk afgesloten.

Een periode, waarin we samen hier op
Batavia zoveel lief en leed hebben gekend en
gekeeld, waarin we samen zo innig gelukkig

{ Strafoverplaatsing naar Makassar!
But I could not know! }

zijn geweest met ons schattige huis, de geboorte
van de mooiste baby, die ik maar kon produceren,
met onze auto en tochtjes naar boven, en ten-
slotte met ... Astrid, de herder!

Nu is die periode afgesloten en gaan we een
nieuw leven samen tegemoet in Makassar.
Ted een heel andere werkhring, wij een heel
andere omgeving en ... geen huis, tenminste nog
niet. En dat laatste is nu juist wat mij vandaag
zo verdrietig stemt. Hoe anders had het niet voor
mijn baasje kunnen zijn, als ik samen met hem
all die moeilijkheden van nieuwe job, nieuwe
omgeving en huisvesting had kunnen over-
winnen. Hoe anders zou mijn schat vertrokken
zijn, als hij had kunnen gaan met het idee, dat
wij met ons drieën er een week later zouden
zijn! Nu ging hij vanochtend alleen met de
geelacht, "hoe zal ik dat het vliegt kunnen
fixen en fix ik het inderdaad wel...."
Ach, het zal natuurlijk wel lukken. Maar ik
kom straks in een klaar gemaakt nestje en heb
hier alleen maar te wachten, tot het rover zal
zijn. En Ted zal zich rot moeten werken in zijn

niemands job en zich daarbij rot moeten sjouwen
om ons nog aan mogelijk over te krijgen.
En dat had nu allenmaal zo anders kunnen zijn.
Mijn schat laat hier zo ontzettend veel achter.
Al was het werk de laatste tijd niet zo gestroomd,
hij heeft er toch altijd van gemaakt, wat er van
te maken viel. Hij was edigskins nog baas
in eigen huis met af en toe een lid der Directie
om zich om te behouden. Hij had zijn eigen
wagen, waar hij zo gek van was. Hij had zijn
mooie huis. Alles laat hij nu achter, son-
der te weten, wat een rotzooi misschien hem
in Mahaasar te wachten staat. Een baas, voor
wien hij hier al werd gewaarschuwd....
Geen huis, geen geld, geen auto!

Het was allenmaal niet erg geweest, als ik
maar bij hem had kunnen zijn. We hadden er
samen zelfs al plezier in om weer eens iets
anders te zien, om samen weer iets nieuws
op te bouwen. Hoewel hij het in het begin
helemaal niet leuk vond, heb ik toch kunnen
bewerken, dat hij er uiteindelijk wel plezier
in kreeg en dat van die eindeloze herries

met die fabriek af te zijn. En nu is hij alleen
moeten gaan met God weet wanneer hij kan komen.
Daarom kan ik maar niet ophouden met huilen.
Steeds maar weer moet ik denken aan hoe hij
gister avond voor het laatst zijn auto afstoot,
voor het laatst verdrietig op zijn platje zat,
en aan zo veel andere dingen. We hadden immers
zo veel vrolijker kunnen zijn. Wat ungelijk had
hij het dan ook wel erg gevoeld, maar dan
had ik het misschien kunnen vergemakkelijken.

Het is nu ongeveer tijd, dat het vliegtuig
in Mahaasar gaat landen... Half één is misschien
te laat, ik ben nu als maar in gedachten
bij je. En ik hoop zo mijn schat, dat het je
allernaal een beetje makkelijker zal vallen.

Je hebt daar rot hooi niet overtuend.: *Saiol she!*
Haat me gann bij je zijn. zodat we het
verder samen kunnen doen. We horen nu
eenmaal bij elkaar. Ik kan niet meer
buiten je. Je bent mijn lieve wechwater,
en nu hoeft ik me voortlopieg nooit meer
te haasten om bij je te zijn. Nu ja en uit te
gaan. Maar ik kan er niet tegen.

Is is het avond geworden.

Ik word stapel van verdriet. Ik moet Toos schrijven. Maar wat? Hij kijkt natuurlijk ook meteen naar een lettertje uit van mij. Maar ik kan niet schrijven, dat ik als maar wanhopig zit te huilen. O als er nou maar iemand bij me was. Maar ik het maar gedaan: vanavond met Jan en Cor naar de bios te gaan. Alles was beter geweest dan dit wanhopige zitten in een afgruwelijke stilte. Vanochtend heeft Cor me afgekeken. Waarom kan ik niet een beetje flinker zijn. Het is al bij achten.

Marionneke wil maar niet slapen.

Astrid is wanhopig wild. Mijn maag is niet te harden. Zou het morgen iets beter zijn? Zou ik het dan iets flinker kunnen bekijken. Daan is morgen jarig; moet ik koffie drinken bij Max. Morgen avond met Cor naar de bios. Heb vanmiddag wel goed geslapen. Kom ik nu maar even ophouden met piekeren over mijn schat. Ik zal hem maar gaan schrijven. Misschien is dat beter.

Dinsdag, 18 Oct. '49.

Vanavond gaat het heel wat beter. Vanochtend goed geslapen met open ramen. Vanochtend vroeg koffie gedronken bij Cor. Toen brief aan mijn schat gepost. Hevertrean gehaald voor Astrid en kaartjes voor de bios. Geprobeerd harpet te verkopen aan toekang bottol, maar niemand wil....! Vanochtend met Marionneke Daan gelukkig terug en haar mooi rood pakje laten geven, waarin scheerkwast en zeep. Daan verrukt! Koffie gedronken bij Max tot half één, zodat het vanavond er alweer blut op zit.

Ik moet maar zo weinig mogelijk hier blijven hokken, want zo tra ik thuis kom, is er weer dat rot gevoel. Heb niets kunnen eten. Te veel gevult denk ik. Moet ik toch iets aan doen.

Dit kan niet zo blijven. Ben zo benieuwd naar eerste brief van mijn Teotobee. Gelukkig van avond naar de bios met Cor en Jan. Wat heb je nou aan je leven als je op niemand hoeft te wachten.

Woensdag, 19 October '49.

Vandaag is het weer helemaal hommeles. Ben bijna niet thuis geweest vanochtend, maar overal, zelfs op de fiets, wordt het me te machtig. Ik heb nergens zin in. Heb van half 9 tot half 11 bij de kapper gezeten, die ik vervloekte omdat hij het zo ontzettend lang maakte. Toen gauw Marion's papje gemaakt en weer op stap om vles te halen voor Astrid. Het was toen al half 12 en natuurlijk nergens meer vles te krijgen. Heb gelukkig wat van Cox gekregen. Half één thuis. Ik kan geen hap door m'n keel krijgen. En ik doe zo m'n best, want ik wil niet straks uitgemergeld bij Teetdiebeer komen. Ik vind mezelf de laatste tijd toch al zo idioot mager.

Gisteravond was de film prachtig. We konden naar huis lopen. Ik moest ontzettend een pilasje doen en dacht dat ik het nooit zou halen. Plotseling stopte een auto naast ons en waren het Max en Mulder, die ons toen gelukkig thuis brachten. En dan elke keer als je thuis komt die lege kamers. Er is altijd wel direct wat te doen, of met Marion of Astrid. Maar het is allemaal zo leeg om je heen. Ik had echt gedacht dat ik flink er van kunnen zijn.

Als ik nou ergens anders had kunnen zitten en wachten op verlaten bericht van Teet, bijv. in een hotel, dan had ik het allemaal veel beter kunnen dragen. Nu zit ik nog steeds met onze dingen om me heen in kamers die zo verschrikkelijk leeg zijn zonder mijn jonge blonde goot. En elke keer dank je weer: dat niet bij allemaal nooit meer zo terug, nooit meer een bekende rijk aan de rem te horen als teken dat mijn baasje weer thuis is. Goet ik hoop zo dat er vandaag post zal zijn. Ik geloof dat ik nu maar even naar Opa en Oma fiets, want hier hou ik het toch niet uit.

Het is nu voor de derde maal alweer avond. 't Was goed dat ik bij de Oudjes ben geweest. Heer flink uitgehuild en kwam weer heel wat opgeklakkerd om 5 uur thuis. Keek wanhopig naar de post, die ook niet om die tijd kwam, en had het anders best niet erbij kunnen hebben, dat er geen brief was. Nu ga ik nog even wat van Teetdiebeer schrijven en dan maar naar bed.

zaterdag, 21 Oct.

Gisteren de hele dag op een brief zitten hopen. Gelukkig, dat toen 's middags de post kwam, op a bij med zat. Maar ik ten minste afleiding. Henk is ook nog even geweest. Ik moet beslist vanmiddag naar Ray toe. Voel me elke keer schuldig als ik Henk zie. Gisterochtend heel wat afgegaan in de stad. Ben chateleus over dat hondentek. Het moet helemaal opnieuw gemaakt worden. En door wie. Zal proberen die Chinese op de kop te tikken, die eerst dat hek voor ons kon maken. Gisteravond gebidgen bij Cor en Jan met Ma van Kals. Kreeg geen kaart. Vandaag kwam Truus Emme.

Moet zondagavond naar hun toe en zondagochtend komen de Oudjes de hele dag hier. En morgenavond komen Cor en Jan hier. Bidgen met Henk en Maandagavond komen Jan Versteegh en zijn vrouw hier. Hij was vanochtend even hier. Jond Mariouche een prestatie!!

Je ziet, ik heb heel wat op mijn program staan. Als er nu straks maar een brief komt, want ik heb het niet meer. Vanochtend weer een brief naar Ted gebuist.

Zondag, 12 Maart 1950 - Makassar - Staatshotel.

Het lijkt jaren geleden, dat ik je wat vertelde Diary. En zoals je ziet, zitten we hier nu niet bepaald breed uit in Makassar's Staatshotel. Nog een dag of drie, en dan weten we weer of Krelis II dit keer een jongetje zal zijn. Looft had ik gedacht mijn tweede Krelis in zulke omstandigheden op de wereld te moeten brengen. Om nu, na al het gedonderjaag over de zogenaamde "gerinshamers", plotseling te moeten horen, dat we die niet krijgen, als het niet weggaat, omdat men zoveel berichten van die gerinshamers kreeg te horen, is iets, wat ik niet meer kon verwerken. Vanochtend 5 minuten voor de verhuizing komen ze je dat vertellen: "Maar..... u doet die hond toch weg?" Anders krijgt u die kamers niet! Waarden niet van het begin af aan ons dit gezegd! Waarom ons gisteren nu blij gemaakt en nu dit! Ik had niet eens meer erop gerekend, voor de komst van Krelis te kunnen verhuizen. Hoe blij was ik dus niet, toen ik gisteren plotseling toch die boodschap kreeg, vooral na alle teleurstellingen van de laatste tijd. Ik was doorgelukkig alles nog niet misschien op tijd klaar te hebben voor de kleine baby, die toch al straks zoveel

te hant komt! In dit laffartige achterbakse: U neemt
de hond toch niet mee....??!" Alsof we ooit onze
Astrid weg zouden doen, enkel en alleen omdat een
paar vuile rot Smo's bang zijn voor een hond!
Lekker misgeraken hebben we! We blijven hier
zitten, in hant bij, en niets en niemand presteert
het me hier uit het hotel te krijgen. Dat zouden ze
immers wel willen: wij uiteindelijk helemaal weg!
Maar godverdomme, het zal ze niet lukken, nooit.
Dan met twee penters in één zo'n rothamer en
er van maken, wat er van te maken is. Geen extra
centen krijgen ze nu voor de babies, wat me niet zo
mooi uit Teel haalden gepend. We blijven hier en
betalen geen cent meer. Ein bed de kamer uit,
Marionnettes bedje erbij en ook dit zal wel gaan.
~ Maar hoe je inleent hoe ik die Boel hier haat!
Dat ik op zo'n manier mijn Krelis moet gaan verzorgen
bel, ik had zo'ns gehoopt dat alles wel terecht zou
komen, dat ik er gisteren niet van slapen kon, alleen
al het idee, dat ik de volgende ochtend zou gaan
verhuizen en alles toch nog precies op tijd zou zijn.
Daarom was het even te veel verwachtend. Maar nu
kunnen ze stikken met hun hamers. Eruit krijgen ze
me toch niet. En dat mens van Donsu krijg ik nog wel!

Donderdag, 16 Maart 1950.

Er is nog steeds niets begonnen. Ik heb er zo genoeg van.
Als ik er nu eenmaal is, dan weet ik dat alles wel terecht
zal komen, maar Krelis laat me dit keer in de steek en
als het nog langer duurt dan verlies ik mijn optimisme
volkomen! Zo meeters als ik me zondag erover heen
kon zetten, zo mismoedig en langgestaen voel ik me
nu. Het moet immers lukken: met twee babies in één
kamer! Ze zullen niets te hant komen. Maar hoe moet
het met Teel, die dat rotwerk heeft en toch ook recht
heeft op een beetje comfort en gezelligheid. God, laat ik
straks meteen sterk zijn, om alles aan te kunnen.
Laat ik nooit merken, dat ik er niet tegen opgewassen
zal zijn. Het moet gaan. Gisteravond kon ik de Boel
wel weer aan stukjes slaan: zo veel up was ik met
al die rotzooi hier. Maar ik moet aan Teel denken,
die het tien maal rotter heeft dan ik. Teedereen ver-
klaart ons voor stapelgeh, dat we een kamer voor de
kinderen laten gaan voor een hond. En juist omdat
ik me soms realiseer, dat ze gelijk hebben, kan ik zo
ongelooflijk de pest erin hebben. Ze hebben gelijk, maar
is het niet allemaal zo verdommet onrechtvaardig!
Dat ze je kunnen dwingen iets kefs van je af te staan,

dat ze je stormweg het leven onmogelijk kunnen
maken, omdat je in een hotel moet zitten. En
daarom listig weg doen? Al is het rechten tegen
de bierkaai, al berekenen we er geen stoncker mee,
ze zullen ons niet krijgen. Maar juist omdat ik
weet, dat het allemaal zo zinloos is, dat ik straks
pas zal merken, wat of het betekent met twee kleine
kummels in een kamer van 3.80 bij 3.80, is het nu
daarom kwalijk te nemen, dat ik de boel wel hoort
en klein zal kunnen slaan! Een platje, waarop
straks twee kinderen een plaatsje moeten vinden,
waar de meid moet staan strijken en waar wij dan
ook nog een stoel moeten hebben!...! Mijn God, ik
heb veel meegemaakt, maar dat ze me ooit nog
eens zo iets zouden leveren, daar kan m'n boden-
verstand bij God niet bij. Ik ben zo vast besloten
eraan te denken, wat er van te maken valt. Ik
zal ze laten zien, dat we voor een stel schijtkaarsen
(bang voor een honel als omze listig!!! bah!) geen
stap op zij gaan. Als ik maar sterk kan zijn, straks
als het nu der is. En nu zullen we de kamer gaan
tekenen, zoals die straks moet worden. Als Krelis
nu niet morgen komt, ben ik in staat een kind in pil
te gaan nemen.

Maandag, 20 Maart 1950.

Door mijn Teeloliebeer was dit het ergste wat er
gebeuren kon. De volle rotrooi in het hotel borden opelkaar
olere twee klappen! Eerst die cleveren regeling, zodat
we hier drie maal het bedrag moeten storten, dat we
straks in Holland willen hebben, en nu hoeft het niet
eens meer, want met het helderen van de centen, zijn
meteen ook al Teel's spearschuitjes naar de blissem!!
Ik kan't me nog steeds niet realiseren: ik heb nooit
de centen in handen gehad, ik wist nooit hoeveel Teel
had, ik weet alleen, dat hij zich er rot voor heeft ge-
werkt, dat hij nooit van z'n leven gespeerd kon hebben,
als hij ons niet had: mij en Marion en straks nog
zo'n klein hoopje. Ik zie alleen zijn verdriet, en dat
is zo iets vreselijks! Hij had meer dan genoeg om
straks alle onkosten voor mij te kunnen betalen:
oluter en ziekenhuis en kinderbedje en God mag
weten wat er nog meer met zo'n kummeltje komt
lijken! Nu heeft hij het niet meer en ik realiseer
me zo goed, wat dat voor iemand als Teel moet be-
tekenen. Mijn God, hij kan er immers niets aan doen.
Hij heeft het niet kunnen voorzien. Niemand!
Nu verwijt hij zich de gekste dingen en het is zo
zinloos, want het is nu eenmaal gebeurd en geen

mens kon er iets aan doen.

Maandag, 27 Maart '50 -

Het gaat eindelijk beginnen! Deze hele week op springen geteten en er was maar niets te merken. Gisterochtend voelde ik ook niets bepaalds, maar heb toch op bed gelegen omdat ik zo benauwd werd. Gisteravond na de bios in de bios voelde ik het op eens en wist het meteen zeker. In plaats dat Teotobeeer nou een beetje lief was, maar ik kon zelf mijn bed afhalen en pas toen ik op eens vreselijk moest lachen, bleef hij bij me zitten. Goed, ik heb nu in hart vast als ik denk aan Teot: we slagen alleen * Ik wilde hem gisteravond vragen, of hij me beloven wilde het niet te gek te maken, maar ik had de moed niet. Ik wil niet, dat ze straks zeggen: Son, hij neemt 't ervan. - Moet opschieten nu. Zijn huffer nog palen en het is al om de 10 minuten.

* Zelfs enkele uren voor een geboorte van zijn kind was er geen hulp, geen troost, geen liefde!

Het is een meiske weer, en het is dus Pamke! Goed wat ben ik gelukkig. Zo vlot is alles gegaan. 2 uur gingen we, half 3 ging ik liggen, 3 uur stunde ik Teotobeeer weg en 4 uur zei ik Pamke: wèèè!!

Zaterdagavond, 1 April 1950. ~

Het is vandaag de 5e dag en ben ik de hemel zij dank op de helft! Donderdag gaan we naar huis: Marion, Pamke en ik. Kruide de family!

En zo gelukkig als ik nu ben, was ik de vorige keer beslist niet. Toen waren er ook allemaal van die vervelende complicaties van trutjes en hechtingen en buikloop. Dat alles heb ik nu niet en sinds gisteren tiptel ik vrolijk rond, hoewel ik toch doodvoornichtig ben, want vandaag voel ik mijn rug op eens heel erg. Misschien omdat ik gisteren zo lang heb zitten pennen. Eerst die brief van 4 kantjes maar de Duitjes, en wat ben ik blij, dat ik daar toe in staat was; toen nog 3 avonds één van 2 kantjes! Ik hoop zo dat ze op tijd komen, maar dat zal wel. Ze gaan de 5e, mijn arme lievelingen. Ik kan niet ophouden met aan ze te denken. Moeten ze hun grote reis zo verrietig aanvagen. En ik weet, dat Opa hier nooit overheen komt. Zijn spaarschutjes dat is zijn alles. Daar slaat hij nou nog even gaed van te leven in Holland. En nu is alles weg. Hoe is het in godsnaam mogelijk, dat Kiek die bloekpay centen niet voor zijn weltek over heeft kunnen maken!

Enfin, we hebben al zorgen genoeg en ik moet proberen
mêr niet te drinken over te smelden. Gisteravond
was ik alweer op van de reusen en ik moet zo
gauw mogelijk beter worden. Wat een geluk dat ik
niet volkomen slap ben als de vorige keer.
Toen was ik trillerig in mijn benen en ook in mijn
armen. Maar je kunt er eigenlijk niets van zeggen.
Want als ik straks er alleen voor sta, dan zul je
zien dat ik natuurlijk nog helemaal niet op draaf
ben. We'll wait and see, ik heb in elk geval goede
hoop. Als Deetie maar gesteld met me wil hebben
als ik zo die blaasjes overlees van die eerste
maanden na Marius's geboorte, dan hou ik mijn
hart vast. Deze hele week is het de liefste Deetie
geweest, die ik ooit gehad heb, sinds hij me de eerste
dag: Dinsdag de 28ste zo ongelooflijk in de
steek heeft gelaten. Ik ben toen bijna dood gegaan
van verdriet en ik zal het Doris nooit vergeven,
dat ze het mij heeft verteld. Nu heb ik me oetoo-
renwachtig zitten maken. Rothink! What's the
use. Het was nu eenmaal gebeurd, maar ik had 't
lang zo erg niet gevonden, als hij pas 's avonds
aan was komen ratten en het me zelf had verteld,
dat hij doodgewoon met Deetje en Boy aan de rivier

was geweest. So what! ~ zei ik toen nog!

Dinsdagavond heeft mijn schat een ontroerend
briefje in elkaar gezet met "byzonderheden" over mij
aan de Oueljes. Dene nam een kwart van de brief
in beslag, $\frac{3}{4}$ ging over de centen, maar het was ont-
roerend! En hij doet zo zijn best om die teleurstelling
van de eerste dag goed te maken. Elke avond is
hij trouw verschenen en zelfs elke ochtend komt hij
met de tas de was halen (met viere mens!...) en
om half één komt hij ook! Ik mis hem zo erg,
zo ontzettend en elke keer verwonder ik me her
weer over, dat ik toch zoveel van hem hou.

Deere ochtend ben ik om half zes al klaar.
Drink mijn koffie, rook een sigaretje, dan komt mijn
ontbijt en dan.... dan weet ik dat mijn schat nog
even komt, al is het in een hurry. En dan die
lange uren tot het half één is! Ook dan even een
flik van een Tell in een hurry en 's middags
vanaf half 5 zit ik al op de klok te kijken, ter-
wijl ik weet, dat hij niet voor half 7 komt, wat ik
ook veel liever heb, anders zitten we samen met mijn
beroek en dat vind ik helemaal niet leuk.

's middags heeft hij de Borsumy crew op een
borrel in de Schoot getraceerd en zit angst, dat hij

riek nou verslapen, is hy niet maar best geweest.
De grote schat! Toek heb ik wel een beetje mijn
hart vast voor vanavond, want ze hebben nu van
middag behoorlijk "geraakt", dat kon ik best aan
mijn Teddie zien, en nu vanavond naar de sco...

Als ik nu maar zie morgenochtend. Het
is de enige keer, dat we dan samen met ons
Marionke kunnen zitten. Vrij niet haar zo zelden.
God wat mis ik dat kind. Ze kent me niet eens
meer. Vanochtend had ik zo'n verdriet toen
ik haar zo helemaal alleen in de verte in de box
zag zitten huilen. Ach, het is nog maar 5 dagen.
Ik weet het wel. Aan alles komt een eind, maar
ze dueren toch wel erg lang. En die paar licht-
puntjes per dag. Dat is Ted, alleen maar Ted!
Van Marion heb ik alleen verdriet als ik haar
zie. En Tamke, ach, ze is nog zo klein.

Zondagochtend, 2 April '50.

Heb vannacht geslapen als een hondje! De eerste
nacht, dat ik niet wakker ben geweest. Voel me
nu dan ook fantastisch fit, hoewel ik laat heb van
die verdraaide dikke darm weer. Gelukkig kon ik
een poepie doen en zal het vast wel voorbij zijn.

Heb samen met mijn stulpe marseppin gegeten,
en het was een genot haar die stulpe bloed naar binnen
te zien werken. Ons Tamke is een donkere uitgave van
Marion; we hebben nu een "Whitz" en een "Blacky".
Gelukkig heeft ze net als ik blonde huiltje, zodat
ze toch iets ronds over zich heeft. De kaartjes op het
bolletje zijn bruin en de oogjes diep blauw. Die zullen
wel gauw bruin worden. Het is zo heerlijk weer zo'n
kleine pop in je armen te hebben en mijn Teddiebeer is
echt happy en trots met zijn twee dochters, hoewel ik
eerst bang was, dat het een grote teleurstelling was, dat
het geen vrouw is geworden. Ik voor mij ben veel te
blij met twee kleine meisjes! Als nu maar dat
voetje van Marion in orde komt. De avond van de
tweede dag sprak de Directrice, Zr. Koefner, erover.
Zij had het natuurlijk ook direct opgemerkt. Ik verzag
het me nooit, dat ik zo stom ben geweest als maar
die Camelpo te blijven geven. Maar ik dacht zo, dat
daar alles in zat wat een baby maar nodig heeft,
dat zei Dr. van Tijn tenminste, de zak! Natuurlijk
heeft ze nu een verreselijk gebrek aan kalk en ik dan
wel griemen als ik er aan denk, dat dit niet hoeft,
als ik Groot Wesseldijk zo'n dieet had gevolgd en de
pap en de tim niet had laten schieten toen ik hier

kwam. Waarom heb ik dat gedaan! En nu ver-
beeld ik me als maar, dat haar linkeroogje een
beetje leent! Heb er steeds naar moeten kijken.
Hoop dat het verbeelding van me is, maar het
staat in ieder geval heel erg slap. Enfin, ik wil niet
aan nare dingen denken. Gebrek aan kalk komt altijd
wel terecht en Marion is stervig genoeg. Maar die
avond heb ik het gewoon op mijn randen gehaald.
Toen ik ook nog zag, hoe ze mijn Tamke verwaar-
loosden, toen was ik best helemaal aan. Die inlander
"musters" hier weten niets, maar dan ook niets van
draamverpleging af. En na wat ik bij Willemzen
gezien en geleerd heb, zijn elke keer weer mijn
karen te berge, zo schandelijk als ze die kleintjes
behandelen. Het bedje wordt nooit opgemaakt,
nooit eens lekker verschoond van onderlegger!
De bibbjes zitten altijd nog vol poepies; na het
drinken wordt er nooit op een boertje gewacht;
de luiers zitten allerberoerdst, en het ergste van
alles vindt ik, dat ze nooit gebaad worden!!
Dat heb ik nog nooit gehoord! Stel je voor: juist
die kleintjes moeten zo nodig eenmaal per dag
het bad in! Ze worden alleen maar in geolied...
Ben zo blij dat ik al fit ben en van de vierde

dag al-loop, want die verzorging had ik best niet
langzamer aan kunnen zien. En nu ik thuis ben,
mullen we haar toch even proeven, dat ze rōse ziet.

Kwart over tien is het nu. Nou mijn Teedliever
het erg bont hebben gemaakt. Ik weet zo goed, dat
als hij eenmaal op de reuf is, hij nooit van uitscheid
weet. Ik gun het hem van harte, daar niet van.
Straks krijgt hij het beroerd genoeg met zijn twee
ochtters en een daltje in town vriende vrouw...
Maar ik ben altijd zo ijdoot bang voor ongelukken.
En Teed beweert wel van niet, maar hij kan soms
ook verdomd raar doen met vrouwen als hij een
goeie op heeft! Niet dat ik hem tot het ergste in staat
brue, oh neen! Maar hij doet vaak erg handtastelijk
en ik kon het zo rot vinden als "men" van hem zegt
dat hij een rot herel is om zich zo te gedragen, terwijl
ik in het ziekenhuis lig. Ship it! Zal nu maar
gehuichelig gaan wachten. Hij heeft beloofd dat hij
kon komen.

En hij kwam ook! Begon er juist aan te twijfelen,
en was alweer het huilen nabij, toen Teed plotseling
binnen kwam stappen in mooie grijze broek met....
Astrid! Enig gewoon! Dat was me een weer zien.

Ik heb mijn teleurstelling maar vlot op zij gezet.
Zo graag had ik met mijn Toot bij Marion geseten
vanochtend, maar ik was allang blij toen bij ten-
slotte toch kwam op elagen. Heb nu vandaag de
hele dag bij mijn blonde henneltje geseten, en het
is helemaal niet goed geweest. Ik krijg elke
keer de pip, als ik drie of vier vernorgd wordt!
Ze heeft bij mij nog nooit van die gekke rode vlekken
bij de bibbe en in de kiesjes gehad. En zelfs geloof ik,
dat dat ene roete bringetje toch ring worm is.
Morgen meteen aan Koefker laten zien. Ze is vandaag
ook niet eens gebaad! En nu nog 4 dagen...!
Komet kwam Toot om half 7 al den den Deens
wat ik heb gedaan?....! Ik ben met Toot een
toertje lange ree gaan maken! Toen zijn we naar
huis gereken, en dat Toot natuurlijk een paar
dingen had vergeten en ik ook uitgestapt in mijn,
ik bedoel Toetie's rōne pyama. Doris en
de onterwijzeressen heken stom verbaasd. Deentje
rei: "Lou wat is toch ook een taarie!" En Sama
heek glunderend, en alles was even nieters, want
ik voelde me zo trots zonder rotbuikie en weer
eindelijk mijn hele eigen figuur terug! Toen nog
maar de Toot's en werd ik weer op gesloten!

Toot was heel erg grumpy. Daarom stelde ik eigenlijk
dat zij toertje voor, wat gelukkig werd toegestaan.
Als Toot te veel drinkt en dan te veel slaapt, dan
weet ik precies dat hij daarna grumpy zal zijn.
Echt jammer, maar het "uitje" heeft een heleboel
goed gemaakt. ~ Is het nou niet wonderlijk, dat
ik me elik keer zo fantastisch voel? Vandaag
pas de hele dag en vanochtend zei Mr. Lien be-
wonderend: "Wat loopt al als een kieviet!"
En nu ben ik wel benieuwd, hoe ik me morgen-
ochtend zal voelen na deze vrij drukke dag. Want
ik heb de hele ochtend, vanaf half 7 al bij Marion
geseten en heb maar een uurtje gepit. Vandaag
weer de hele tijd bij haar geseten en toen nog het
"uitje"! Als ik nu morgen weer zo fit voel,
dan is werkelijk alle goed gedaan. En dan gaan we
Donderdag naar huis, eindelijk weer bij Telhaar.
Ik word diek van het niets doen. Familie verhoor
ik al elke keer zelf en Marion nou ik ook al zo
graag even zelf willen proeven, maar dat durf ik
niet vanwege Koefker. Ze is nogal streng!
Oh liefste Tootie, zo blij is jouw Toot, dat ze
zo gauw weer op de been is. Als jij straks maar
lief voor me bent, dan is alles weer goed! ~

Maandag ochtend, 3 April '50

Je kunt je niet voorstellen hoe happy ik nu toch wel ben! Teel komt me net romaneventjes vertellen, dat we toch 2 kamers krijgen!! Je kunt je ook niet voorstellen, hoe bang ik ben geweest om straks met ons "grote" gezin in die ene kamer niet platje te moeten kruijen. Zo zie je wel, dat alles toch terecht komt, voornamelijk dank zij Teel die beer! Ik had er absoluut niet meer op gerekend, toch lukt het mijn schat weer het voor elkaar te boxen. Over een paar dagen kan hij verhuizen en ik hoop zo, dat ik mee mag van hem om te kijken. Ik wil echt beloven, dat ik niets zal doen...! Dat gelooft hij natuurlijk toch niet.

2 uur is middags. Ik verveel me dood! Heb de hele ochtend zitten knutselen, tot ik eindelijk een knielende Marion uit de box mocht halen en hebben we een uur samen in bed gestoeit. Er was niet veel te eten en nu heb ik honger. Slapen kan ik niet. En ik voel me helemaal niet happy over Tante. Ik krijg het idee, dat Zr. Hien niet precies weet hoeveel de verhouding van Camelpo voor de eerste dagen is. Tante heeft nu al 2 dagen de hele dag door groene poepkners

en dat hoort helemaal niet zo te zijn. Vanlaag is het wel weer geel, maar een hopelooze waterige massa. Nou zegt Zr. Hien als maar, dat ze "misschien" te veel krijgt en zal ze het wat gaan minderen. Maar ze moet toch eigenlijk precies weten, hoeveel ze moet geven! En gisteravond wees ik Koeffner op de apylokh boven haar mondje. Daar is nu nog steeds niets aan gedaan. Natuurlijk kreeg Doris daarvan de schuld, want ze had Marreen meteen weg gestuurd. Maar volgens mij komt dat alleen maar van het niet schoonmaken na het drinken, dan blijft alles zo plakken. Ach verdomme, je kan wel over alles fussy worden, maar het zijn toch allemaal vervelende dingen als ik straks naar huis ga met een baby die de poepkner heeft en ook nog apylokh. Heb grondig de pest erin. Kan ik maar een voedings-tabel te pakken krijgen, die op de oude Camelpublieke stamt. Volgens die heb ik Marion altijd gevoerd en is alles altijd goed gegaan. Deze nieuwe tabel gaat volgens gewicht en is volgens mij lang zo zeker niet. Zal toch proberen Teel bij Mahiro te laten vragen. Misschien hebben ze er nog wel een. Tante knilt om gelukkig niet meer. Zal maar proberen wat te pitten. Oef! Dat zal ik blij zijn als ik hier weg mag. Dit niets doen is niet uit te houden!

Dinsdagochtend, 4 April '50.~

Ach, waarom moeten er toch altijd zoveel moeilijkheden zijn. Nu krijgen we eindelijk die twee kamers, maar nu weten we niet, wanneer ze vrij komen en morgen moet ik deze kamer vrij maken. Ik kan de babbes dan wel hier laten, maar Fanne kan alleen één dag langer hier blijven. Het bedje van Marion kan niet komen, voor we de kamers hebben, dus Marion moet wel blijven. En ik geloof nooit, dat ze morgen plotseling vrij komen. Ik krijg de pip als ik aan die verhuizing denk. En ik ben toch al zo verdrietig als ik aan mijn Ootjes denk, die morgen helemaal alleen die grote reis gaan maken. Ik zal het me zelf nooit vergeven, als straks blijkt, dat ze in Holland dooelongelukkig zitten zonder hun centjes. Het is niets voor mijn zinnus om op anderen te teren, al zijn het honderdmaal zijn eigen klein kinderen, die hem willen helpen. Enfin, ik moet nu maar aan mijn eigen gezinnetje denken, dan maak ik me al te sappel genoeg. In elk geval is dit de laatste dag hier en ik voel me nog steeds puik, hoewel ik vreselijk laat naar bed ga en 's nachts altijd wakker word van Fanne. Ik hoop zo innig, dat ik zo zal blijven!

Donderdag, 27 April 1950.~

Het is 23 dagen geleden dat ik naar huis ging. Fanne is nu precies één maand oud. 23 dagen thuis, maar als ik je nu ga vertellen, wat er allemaal in die korte tijd gebeurd is, dan zal je waarschijnlijk me nooit willen geloven.

Het was Dinsdagavond 4 April, toen Tell om 7 uur bekef kwam aanratten om me mee te nemen. Die miensdag was hij nog op stel en sprong naar de gerins kamers verhuisd, die we tijdelijk mochten gebruiken, totdat onze definitieve kamers vrij zouden komen. Nu komt voortijd heel mijn schat dat nog gefixeld en ik moet niet denken aan al die rothodi! Toch kwam hij nog mieters in grijze broek en jas met anjer in buroopsgat....

Marion bleef die avond nog en zouden we haar morgen op halen. En zo kwam we met ons Fanne "thuis", waar Tell de boel meesterlijk georganiseerd had en een prachtige bloemenmand op tafel prijkte. Zelfs daar had hij nog tijd voor gehad!

Wat was ik blij eindelijk weer terug te zijn en toch de gerins kamers te hebben gekregen, al moesten we dan toch weer over een week verhuizen. De zater en zonnige

De volgende ochtend werd het een florissant ontwakken, want om zes uur werd ik wakker door ruzie geknal van mitrailleurs en verdomd dicht bij. Niemand wist wat er nou weer loos was. De knutdamp kon je ruiken en de kogels floten angstig dicht om het hotel. De 2 T. N. J. soldaten met hamer 65 (onze vroegere hamer was 67!!) bleken later vanuit de slokan voor het hotel op de aangewezen wacht voor het hotel te hebben geschoten. Ze hadden echter letterlijk de wind van voren gekregen en lagen ze morsdood in die slokan. Het is ons vlak bij ons vrij fris toegegaan en was het niet bepaald een goed begin voor Frank en mij. Toch zag ik die ochtend nog kans met Heer. Tio de klamboc voor Marions bestje in elkaar te draaien. En alsof die schietpartij nog niet genoeg was, kwam Buse ons ook nog vertellen dat we weer moesten verhuizen naar de andere vleugel van het hotel terug! Een afstand van wel 100 meter! Terwijl de hamer die we wonden krijgen, vlak naast de onze lag! Ted was weer natuurlijk. We zijn toen niet verhuisd, maar wel tien dagen later. En we zaten nog geen 5 dagen in die kamers, of we werden helemaal het hotel uitgegooid om plaats te maken voor de Apis officieren!

23 Mei. Nu zitten we bij de baas in huis en natuurlijk heb ik alweer stenderen de ket met hem. Waarom heb ik het niet allemaal langs me heen laten gaan. Waarom trek ik me alles zo aan wat hij van anderen zegt. En nou doet Ted rot tegen mij omdat het allemaal mijn schuld is, terwijl hij die misdrijf begonnen is tegen hem uit te varen over die rottopherking van Tio. En als Ted dan nog maar goed en lief met mij praatte, maar ik krijg er alleen maar smannen over en ik moet mijn kop buigen. Dat verdom ik. Ted is natuurlijk allang weer versuurd met die vent. Bang als hij is voor zijn job. Bah! Enfin, de vent heeft het inderdaad voor elkaar gekregen dat wij nu niet zo als kat en hond leven, als hij met zijn vrouw doet. Ik heb er zo schone genese van, dat ik als maar zit te piekeren hoe ik hier in Godnaam vandaan kan komen. Over 5 maanden gaan we met verlof. Hoe kan ik het nog 150 dagen uit!! Eten doe ik praktisch niet meer en ik weeg nog maar 48 kilo. En dan kan je wel zeggen: trek je toch niets van die vent aan, maar ik berger me dood als Ted zo vriendelijk met hem praat. En als maar dat smoe om me heen. Godbewaar me wat haat ik hem.

5 Juni. Maandag.

Toestand in huis iets verbeterd. De Baas en ik praten niet meer tegen elkaar. Afen toe erger ik me nog dood aan tafel maar voor de rest lukt het me vrij goed over heen te komen. Alleen als ik 's morgens enkel met hem thuis ben, en de vent me als maar voor m'n voeten loopt, heb ik soms neiging om te gaan gillen! De Baron is nu ook aangekomen en ben ik benieuwd hoe of het zal gaan. Het is met z'n zek als de Baas.

Na de schietpartijen van 15, 16 en 17 Mei, wat ik je nog niet eens heb verteld, hebben we geen bijzondere dingen meer gehad. We zaten toen 3 dagen in huis opgesloten en de kogels vlogen om ons heen. Maar wij hebben het nog heilich gehad, vergeleken bij de anderen, waar grote gaten in de muren zitten en in kasten en gordijnen.

De hospitalen waren stampvol en ook wel en er bij bosjes. Heb nog steeds een gevoel dat het nog steeds niet rustig is en dat we elke dag weer wat kunnen verwachten. Heb alles nu afgevaard naar de Oudjes geschreven, maar nog

steeds geen brief van hem. Ze zitten nu al ruim 1½ maand in Holland en ik vind het gek. Het is niets voor Oma. Van Oom Jan kregen we na die schietpartijen met een een brief. Misschien zijn die epistels van mij er wel niet doorheen gekomen. Ik voel me hier soms zo verlaten. Dan kan ik als een idioot zitten huilen en verlang ik zo naar mijn Oudjes en naar Holland. Teel wil in ieder geval terug en dan zitten we hier straks 4 jaar!! Vier hele jaren zonder dat mijn Oudjes Marion en Tambe kunnen zien. En als we dan terug komen zijn ze in de 80! God weet wat er in die 4 jaren met me gebeuren kan. Ik heb het gewoon niet meer als Teel droevig begint. Waren ze dan maar in Batavia gebleven. Als ik hieraan denk word ik gek. We zitten straks maar 4 maanden in Holland. Als je net op adem komt, moet je alweer weg. Oh, wat verlang ik naar die twee oude mensen!

9 September 1950. - Toen al sprake van
scheiding!

En nog steeds leeft er diep in mijn hart zo'n hele
kleine stille hoop, dat het toch nog niet helemaal
afgelopen is tussen ons. En dat beetje hoop weerhoudt
me ook weer iedere keer aan iemand te vertellen over
de wijze, waarop ik ook dit keer weer werd rotgeslagen.
Reeds de dokter kreeg het niet te horen, terwijl ik het
zo'n plan was. Steeds weer is de eenzijdige drift
van mij, oorzaak van de scènes die dan meestal ook
nog op anderen overslaan, waardoor ik nu door hem
beschuldigd word van zijn "baan in de soep gegooit te
hebben" en vele dingen meer. Daarom kan hij me
niet beheersen? En waarom kan hij niet iets meer om
me denken. Voor we in dit huis kantamen gingen alle
herries en scènes om zijn drinken en als hij flink
had geroepen eindelijk hield in een ros-partij. Wie ik
begonnen was dood iets stuk te smijten in drift.
Volgende dag, of 2 dagen daarna, bleefden we
allebei in vreselijke spijt den beloften (niet elkaar)
in onze harten het een volgende keer niet meer te
laten komen. Zo vaak heb ik hem willen vragen:
"Teel, zieg alleen maar: niet doen Thee! en
"ik weet zeker dat het ook niet zal doen...."

maar wat geeft het, als hij toch altijd als ik driftig
ben te veel op heeft. Ik heb in deze twee jaren
alles verpest voor hem - zegt he! Zijn baan, zijn
vrienden die uit dit huis weglopen hen alles. Van
gaan we scheiden. Want nu dat we in dit huis zijn
gekomen, gingen niet alle herries meer om het drinken,
(hoewel dat er uiteindelijk wel bij kwam en ik dan altijd
toch werd afgerost...) maar werden er vaak dingen
gevocht: zoals herries, die komaar in mijn kamer kwamen
terwijl ik in bed lag... was ik maar met een in bed
gekropen toen Roedel jaren geleden
waren me dan bespaard.
Goed, ik neem aan dat we er een messen van gemaakt
hebben. Maar wat hebben onze twee kleine meisjes
daar voor schuld aan ??? Ik sta ze niet af, reeds
niet één en hij weet heel goed, dat wat voor procedure
ook, geen hindel van mij kan worden weggehaald.
En als ik nu maar eerlijk kon zeggen: ik laat
hem! dan was alles zoveel makkelijker. Dan kon
het me niets schelen geen eten te krijgen, terwijl je
doodbriek met hoge hoofts op bed ligt. Dan kon ik me
niets aantrekken. Maar elke keer weer is er die stille
hoop, dat het hierna wel beter zal gaan, dat eens alles
goed zal worden, als ik maar eerst wat beter ben.
Eerst moeten we zeker een paar maanden uit elkaar.
En dan te denken, dat ik me gisteren de hele dag dood-
ghind heb bij het idee, alleen in Holland te moeten
blijven rondom hem en god weet hoelang! Diezelfde
avond sloeg hij me rot met een vleovts van 38.
En alle buren grinsden weer!! e So do 3!

Muur bij het raam: 15 tegels.

Beetje Marion 7×4 .

~~Beetje kastje~~ 7×4 .

Baby tafel: $4\frac{1}{2} \times 3$

Muur tegenover raam: 13 tegels - 7 tegels breedte bed.

Baby bedje 6×4

Muur bij deur:

Ons bed: 13×7

Muur tussen deur & raam:

Reg. kastje: 6×3
tafel 3×3

Opmerkingen van
Kamper bij in het
Staats hotel te Makassar.
Bestemd voor Teel. Haler en
babies !!

Als je nooit eens in je leven
hete tranen hebt geschreid...
Als je niet het stille leed kent
an verdriet, berouw of spijt...
Brah er in je korte leven
nooit iets moois volkomen stuk,

Kind, dan kan je niet genieten
van een echt en waar geluk !!

Maar ik heb nooit in mijn leven
hete tranen reeds geschreid!

Zoveel verdriet heb ik gekend,
zoveel berouw - en spijt!

Is het ^{eigen} schuld. dat in dit leven
alles brak. volkomen stuk?

Hou ik daarom nooit genieten
van een heel klein beetje geluk?